KAHVEDE ŞENLİK VAR

KİŞİLER

GARSON	:	Muammer Esi
ERKEK	:	Kerim Afşar
KADIN	:	Gülgün Kutlu

Sahneye Koyan	:	Melek Ökte
Dekor-Giysi	:	Seza Altındağ

Bu oyun ilk olarak, 4 Ekim 1965 günü yukarıdaki görev dağılımı ile Ankara Devlet Tiyatroları Yeni Sahne'de oynanmıştır.

Oynandığı Sezonlar:

1965- 1966
1968-1969
1973-1974
1980-1981
1981-1982

BİRİNCİ BÖLÜM

Yazlık bir kahve. Arkada ve iki yanda yüksekliği yarım metreyi aşmayan bahçe duvarları. Kapı yerini tutacak bir aralık, geçit yeri. Işıkla renklerin karışımı, daha arkada, güneşte parlayan ama, görünmeyen bir denizin varlığını duyurur. İki yanda, iki iskemle. Geride, iskemlelerden ayrı, başına buyruk bir küçük masa. İskemleler de, masa da bir yazlık kahvede görülmeyecek türdendir. Parlak bir yaz sabahı.

Perde açılır açılmaz ortadaki aralıktan GARSON girer. GARSON, palyaço kılığıyla da oynanabilir, kara bir pantalon, beyaz gömlekle de. Yönetmenin dileğine bırakılmıştır.

Palyaço kılığıyla oynanmıyorsa da, davranışları bir palyaçonun davranışlarını andırır az çok. Özellikle uyumludur. Giyinişinde de gerçekdışı bir ayrıntı bulunmalıdır. Hangi kılıkla oynanırsa oynansın, devingenliğiyle, oradan oraya sıçramalarıyla bir lastik top gibidir GARSON.

GARSON : (*Seyircilere yönelerek*) Ne güzel bir gün! (*Uzun uzun gerinir. Esner. Sonra değişik bir sesle, daha yüksek*) Ne güzel bir gün sayın...sevgili seyirciler! (*Belirli bir kişiye bakarak*) Öyle değil mi bayan? (*Bir başka kişiye bakarak*) Öyle değil mi bayım? (*Döner, yürüyerek sahnede küçük bir yuvarlak çizer, eski yerine gelir, gerilerde belirsiz bir noktaya bakar, bağırarak*) Öyle değil mi be! (*Birden kendini toplar, yavaşça*) Öyle değil mi be, dedim. Be, dedim. Özür dilerim. Bilerek söyledim, istedim ki... Neyse, istedikle-

rimi bir solukta söylemeyeyim, daha iyi. Sırası gelince söyleyeceğim nasıl olsa. (*Bir susuş*) Siz sevgili seyirciler, hepiniz ayrı ayrı ya da ikiniz üçünüz bir arada, işinizden, evinizden, sokağınızdan kalktınız geldiniz buraya. Kapıda, şu bizim tiyatronun kapısında, bir şeyleri bıraktınız. Bugünü, birçok günleri belki de. (*Bir susuş*) Biliyor musunuz, ben bir saatten bu yana hep sizi düşünüyordum. İşte diyordum, şimdi... Bayan A bulaşıklarını kuruladı, kahvesinin son yudumunu içti sokağa çıkmak üzere. Bay B sinir içinde, kızının okul ödevini bitirmesini, daha da beteri karısının hazırlanmasını bekliyor. Ama evet, boşunaymış umutsuzluğu, hazırlandı işte. Onlar da sokağa çıkmak üzere. Bayan C'nin sevgilisi karşı kaldırımda beliriverdi, buraya birlikte gelmek için sözleşmişlerdi. Şöyle bir aynaya baktı, boyasını yeniledi. Çantasını aldı, sokağa çıkmak üzere. Şu işe bakın, hepsi sokağa çıkmak üzEre! Hepiniz ayrı sokaklardan, ayrı düşüncelerden, ayrı duygulardan kopup geldiniz... bir birlik oldunuz karşımda. Ama durun, ben de bir birliğim! (*Çevresine bakarak*) Şu eşyalarla, şu ışıklarla, daha görmediğiniz içerdekilerle bir birlik. (*Gülümseyerek*) Öyle olsun! (*Bir susuş*) Burası ne, biliyor musunuz? Bir kahve. Yazlık bir kahve. Bir tiyatro kahvesi. Tiyatrolarda bugüne değin gördüğünüz bin bir kahveden bir kahve. Bir tepenin üstünde. Uzakta deniz. (*Bir susuş*) Siz bir tiyatro kahvesinin gerçekten daha gerçek olduğunu biliyor musunuz? Ben biliyorum. Ben belki de sadece bunu biliyorum. Buna inanıyorum. (*Birdenbire*) Ya siz? Siz de inanıyor musunuz bir tiyatro kahvesinin gerçek bir kahveden daha gerçek olduğuna? (*Belirli bir kişiye bakarak*) Siz bayım, inanıyor musunuz? Ya siz bayan? (*Çocuksu güler.*) Be, demeyeceğim. (*Bir susuş*) Ya inanmıyorsanız? (*Üzgün*) Öyleyse... ne yaparım ben? Sizi gıdıklayarak güldürmeyi, gözlerinize soğan sürerek ağlatmayı, iki kez ikinin kaç ettiğini sorarak düşündürmeyi bilmiyorum ben. Sonra... sonra... (*Ağlar. Komik ağlama. Sonra mendiliyle gözlerini kurular.*) Gene özür dilerim. Karşınızda ağladım. Bir oyuncunun gözyaşlarıyla ağladım

karşınızda. Soyunma odam da değildi burası. Birdenbire nasıl oldu, ben de anlamadım. (*Birden hatırlamıştır.*) Makyajım? Makyajım ne oldu? (*Arka cebinden küçük bir ayna çıkarıp bakar.*) Oh, ne iyi, duruyor. Siz aldırmayın gene. Söyledim ya, bunlar bir oyuncunun gözyaşları! Ama belki de... anladınız beni. Ne der size bir oyuncunun gözyaşları? Bilmem orasını. Ama bildiğim bir şey var. (*Sesini yükselterek*) Bir tiyatro kahvesinin gerçekten de gerçek olduğuna inanmanızı istiyorum. (*Bağırarak*) İnanmayanları istemiyorum. Hamlet'e inanmayanları istemiyorum. (*Bir süre*) Burası bir kahve! Ben de onun garsonuyum. Garsonuyum ya, sadece garson da değilim. Biraz da yönetmeniyim bu oyunun. Sırası gelince peşkirimi koltuğumun altına sıkıştırıp, (*Her iki iskemlenin önüne gidip, selamlar vererek*) ne buyuruyorsunuz bayan, kahveniz orta mı olacak bay, diye soracağım. Sırası gelince oyunun gelişmesini sağlamak için yön göstereceğim oyunculara. Düpedüz bir yönetmen gibi davranacağım. Oyuncular diyorum ya, öyle çok birşey sanmayın, iki kişi sadece, bir kadınla bir erkek. Sırası gelince de... neyse onu da söylemeyeyim şimdi. Ama bütün bunlar böyle olacak diye bir yenilikle karşılaşacağınızı sanmayın. Önce yenilik değil. Sonra yenilikten bıktık biz. Yenilikten göz gözü görmüyor ortalıkta. Yenilik yeniyor, yenilik içiliyor, yenilik solunuyor. Daha da önemlisi...yenilik adına ortaya türlü eskikliklerin sürülmesinden, yeniliklerin göz açıp kapayıncaya değin eskitilmesinden bıktık. Yenilik sözü yetmez bir söz oldu. Şimdi yeni deyimler gerek. Yeni yenilikler, daha yeni yenilikler, yeniliklerin yenisi yenilikler gibi. Of, dilim dolaşıyor, bırakalım, neyse! (*Kolundaki saate bakar.*) Şimdi buraya iki kişi gelecek. Hani şu demin sözünü ettiklerim. Bir kadınla bir erkek. İkisi birlikte mi, ayrı ayrı mı, bilmiyorum. Uyuşmanın da, uyuşmazlığın da en büyük örneği kadınla erkek. Akla kara, yalanla gerçek, ağustosböceğiyle karınca. (*Belirli bir kişiye bakarak*) Neden yüzünüzü buruşturdunuz öyle, bayan? Bakın, bay aldırmadılar bile. Boşuna bir alınganlık! Ben sizi düşünerek ko-

nuşmadım. İnanın sizi düşünerek konuşmadım. Şunu demek istedim: Erkek aksa kadın karadır, kadın gerçekse erkek yalan, erkek ağustosböceğiyse kadın karınca. Bu bir denge işidir. O kadar! Bütün bu ikilikler olmadan dengeyi bulan kadınlarla erkekler de vardır. Ama bizim işimize yaramaz onlar, tiyatroya çıkarmayız biz onları! (*Gerilerden bir ayak sesi duymuştur, kulak kabartarak*) Tamam! Onlar işte. Geldiler. Ceketimi giymeliyim.

(*Palyaço kılığıyla oynamıyorsa, iskemlenin birinin üstüne atılmış duran ceketini giyer. Karadır ceketi de pantalonu gibi. ERKEK girer. Otuz beş kırk yaşları arasındadır. Yapmacıklı halinden önemli bir günü yaşadığı sanısında olduğu bellidir. Bir yaz sabahı bir kır kahvesiyle karşıtlığı hemen göze batan bir biçimde giyinmiştir. Çizgili pantalon, arkası uzun bir tören ceketi. Bir elinde silindir şapka, öbür elinde de bir demet çiçek vardır.*)

ERKEK : Buraya bir bayan gelecekti. Geldi mi?

GARSON : Hayır, bayım. Henüz gelen giden yok.

ERKEK : (*Mendiliyle terini kurulayarak*) Hava da pek sıcak. (*Çevresine bakar.*) Burası güzel, güzel ama, gelinceye değin yürünmesi gereken bir yol var ki, insanın burnundan geliyor. Dik bir yokuş, kaldırımları da oldukça bozuk.

GARSON : Bütün güzel yerlere, dik bir yokuş tırmanılarak oldukça bozuk yollardan ulaşılır bayım.

ERKEK : Evet. Bunu hiçbir zaman bugünkü kadar iyi anlamamıştım.

GARSON : Bu da hiçbir zaman bugünkü kadar güzel bir yere ulaşmak isteğini duymadığınızı gösterir.

ERKEK : Ama siz... biraz ileri gitmiyor musunuz?

GARSON : Ödevimin müşterilerime yer göstermek, buyurunuz efendim, ne emredersiniz efendim demekle bittiğini düşünmüyorum. Onları daha iyi tanırsam daha da yararlı olabilirim. Ama gene de biraz ileri gittiğim kanısındaysanız özür dilerim.

ERKEK : Rica ederim! Rica ederim!

GARSON : (*İskemlelerden birini göstererek*) Buyurmaz mısınız? (*ERKEK oturur. GARSON masayı yanına koyar.*) Emriniz bayım?

ERKEK : Biraz bekleyeceğim.

GARSON : Emredersiniz.

ERKEK : (*Cep saatini çıkarıp bakar. Sonra uzaklaşan GARSON'a*) Baksanıza!

GARSON : Evet, bayım?

ERKEK : Saatiniz kaç?

GARSON : (*Saatine bakmadan*) On.

ERKEK : Benimki onu yirmi geçiyor. (*Ayar etmek için yeniden saatini çıkarır.*) Biraz ileri gitmiş olmalı.

GARSON : Hayır, bayım, düzeltmeniz gerekmez. Doğru olanı sizinki.

ERKEK : Ya!

GARSON : Benim saatim, benim saatim değil.

ERKEK : Ya!

GARSON : Buranın saati, kahvenin saati demek istiyorum. Müşterilerimin istediği saat. Her zaman güzel bir günden çalınmış yirmi dakikayı gösteren saat. Bizim işimizdir bu. Saatlerimizi öyle ayarlarız ki, sizin için çok değerli olan yirmi dakikayı kaşla göz arasında sizden çalar, sonra gene size armağan ederiz.

ERKEK : Çok hoşsunuz.

GARSON : Evet, olmak zorundayım.

ERKEK : (*Süzerek*) Çok da konuşkansınız.

GARSON : Konuşmadan hoş görünmenin yolunu daha bulamadığım için.

ERKEK : (*Kısa bir susuştan sonra*) Siz sessizliğinizle de çok işler görebilirsiniz Bay Garson.

GARSON : Beni gerçekten öyle buluyorsanız işimin altın çağını yaşıyorum demektir.

ERKEK : (*Kısa bir sessizlikten sonra*) Daha gelmedi.

GARSON : Ne iyi, sevinmelisiniz.

ERKEK : Neden sevinecekmişim? Bekletilmeyi hiç sevmem.

GARSON : Düşünün! Şunu düşünün! Size pek de önem vermeden, işine gider gibi süslenmeden, ama tam vaktinde gelen bir kadın mı iyi sizin için? Yoksa aynanın karşısında sizi düşünerek uzun uzun hazırlanan, sonra tam kapıdan çıkarken kendini yeterince güzel bulmadığı için geriye dönen, bu kez aynanın karşısında bir başka türlü süslenen, bu işi iki kez, üç kez, dört kez, beş kez yineleyen, bu yüzden de sizi yarım saat bekleten kadın mı?

ERKEK : Eşsizsiniz.

GARSON : Bunu unutmayın. Ne kadar çok bekletiliyorsanız o kadar önemseniyorsunuz demektir.

ERKEK : Evet, önemseniyorum. Bunu ben de biliyorum.

GARSON : Şimdi bir kahve! Ne dersiniz?

ERKEK : (*Dilini damağına vurdurarak, yavaşça*) İçsem mi?

GARSON : Evet. Önemsenmenin üstüne, bambaşkadır.

ERKEK : Peki, içerim. (*GARSON uzaklaşır. Çıkarken*) Bay Garson!

GARSON : (*Olduğu yerde durur. Döner.*) Evet bayım?

ERKEK : Bırakın kahveyi, vazgeçtim. Gelsin, birlikte içeriz.

GARSON : Siz bilirsiniz, bayım.

(*Bir sessizlik*)

ERKEK : Bay Garson!

GARSON : Buyrun, bayım?

ERKEK : Ben kimim? Kimi bekliyorum? Neden bekliyorum? Biliyor musunuz?

GARSON : İşimin yasalarından biri, kim olduğunuzu, kimi beklediğinizi, neden beklediğinizi kestirsem de bilir görünmemektir.

ERKEK : Ya ben söylersem?

GARSON : Öğrenmektir, sonra da hemen unutmak.

ERKEK : Bay Garson, tarihimin önemli günlerinden birini yaşıyorum. Yıldönümleri ya coşkuyla kutlanacak ya da yasla anılacak o önemli günlerden birini. Deminden beri, size göstermemek istiyorum ama, hafifçe ayaklarımın titrediğini, kanımın çekildiğini, yüreğimin vurduğunu duyuyorum. Bütün bunları belki de sizden gizleyebildim. Ama kılığımdan bir şey anlamadınız mı?

GARSON : Bağışlayın beni, işimin bir başka yasasını uyguluyorum şimdi, müşteriye karşı içten davranma yasasını.

ERKEK : Evet, ben de bunu istiyorum.

GARSON : Siz şimdi burada evleneceğiniz kadını bekliyorsunuz.

ERKEK : Yaşayın, Bay Garson! Bildiniz.

GARSON : Başarılar! Yerde ve gökte, gündüzde ve gecede, savaşta ve barışta başarılar!

ERKEK : Teşekkür ederim. (*Bir susuş*) Ne dersiniz? İyi bir iş yapıyor muyum?

GARSON : Evet, bayım.

ERKEK : Yaaa!

GARSON : Bir evlenme, insanı daha kötü bir evlenmeden korur.

ERKEK : Evet, korunmam gerekiyor artık. Otuz beşimi geçtim. Saygıdeğer bir işim, küçümsenmeyecek bir param, uysal bir huyum var. Anam babam yok, sağlığım da yerinde.

GARSON : Bütün bunlar çevrenizde biliniyor mu?

ERKEK : Evet, ünlüyüm! Bütün bu özelliklerimle ünlüyüm! Oturduğum apartmanda, mahallemde, semtimde, bu kentte ve daha başka kentlerde. Bay Garson, çaylarda ve kokteyllerde, genç kız topluluklarında... uzun kış gecelerinde yemekten sonra misafirliklerde analar, babalar, halalar, amcalar katında konuşuluyorum ben.

GARSON : Ateşten bir çemberin içindesiniz. Hemen bir korunak gerek size.

ERKEK : Sık sık yarı tanıdığım arkadaş evlerine çağrılıyorum. Hizmetçim sorguya çekiliyor, gece yarılarından sonra da telefonla yoklanıyorum.

GARSON : Tehlike kapıyı çalıyor demem artık bu işe, tekmeliyor.

ERKEK : Gece olup da yastığa başımı koydum mu, sesler duyuyorum. Kadın sesleri... bir kadın ordusunun sesleri... Düşümde de onların yüzü... binlercesinin, on binlercesinin yüzü... Ne dersiniz bu işe?

GARSON : Bir şey diyemem, bayım. Uçurumun kenarındasınız, bir adım... bir adım daha... bilinmez ne olacağı.

ERKEK : Evet Bay Garson, durum bu! İşte şimdi ben de bu duruma bir son vermek için bir genç kızı bekliyorum burada. Konuşmak, anlaşmak ve sağlam bir aşkın temellerini atmak için.

GARSON : Özür dilerim bayım, bir sorum var.

ERKEK : Sorun.

GARSON : Bu genç kızı iyice tanıyor musunuz?

ERKEK : Hayır hiç tanımıyorum. Daha doğrusu, şöyle uzaktan bir iki kez gördüm. O da yarım yamalak. Gene bir dost girdi araya. Onu da, beni de iyi tanıyan bir dost. O düzenledi bu buluşmayı. Birbirimizi tanımakta yanılmamak için ben elimde bu çiçek demetini tutacağım, onun da elinde mavi bir şemsiye olacak.

GARSON : Bugün anlaşırsanız...

ERKEK : (*Sözünü keserek*) Anlaşırsak, ama sadece anlaşmak, kafaların uyuşması yetmez, bir de aşk doğarsa aramızda, bugün hemen evlenmek istiyorum. Hem de burada.

GARSON : Burada mı? Ne güzel! Ne güzel bir yer, bir saat seçmişsiniz bayım. Sonra benim yönetimimde bir evlenme! Bu bilseniz ne mutlu eder beni. Ben işleri hep bu kerteye getirmişimdir ama, sonuç alamamışımdır. Daha doğrusu sonuç benim dışımda, benden uzakta alınmıştır. Şimdi siz benim bunca çabamın armağanını veriyorsunuz bana, değerbilirliğin anıtını dikiyorsunuz. Yaşayın, bayım.

ERKEK : Bay Garson, ben de şimdi övdüğünüz şu davranışıma karşılık birşey rica edeceğim sizden.

GARSON : Buyrun, emriniz başımın üstünde.

ERKEK : O gelince... O gelince diyorum ya, böyle derken hafifçe yüreğimin vurduğunu duyuyorum. Bu ne demek?

GARSON : Aşkın başlangıcı demek, bayım.

ERKEK : Yaaa! Aşk böyle başlar demek?

GARSON : Evet. Aşkın başlaması için her şey yerli yerinde.

ERKEK : Bay Garson, ricam şu sizden. Onun karşısında, yüceltin beni.

GARSON : Elbette, elbette. Ama nasıl, bayım? Nasıl istiyorsanız, öyle.

ERKEK : Nasıl mı? Bütün yaşamımız boyunca iz bırakacak bir biçimde. Öyle özelliklerimi belirtin ki, etkilensin iyice, bütün yaşamımızı ölümümüze değin kuşatsın. Sözle ya da davranışla, o sizin bileceğiniz iş, nasıl isterseniz!

GARSON : Özelliklerinizi...

ERKEK : (*Sözünü keserek*) Çok güzel bir evim var. İki dönümlük bir korunun içinde. Dış duvarları temelden iki metre yükseklikte taştan, odaların duvarlarını tahta kaplattım. Artırmalardan aldığım eşyalarla döşedim ben o evi. Ama nasıl söz edebilirsiniz bu evden?

GARSON : Ederim bayım. Ama lafı gelmezse... ne diyeyim başka?

ERKEK : Öğrenimim Avrupa'da, diploma alamadımsa da öğrenimim Avrupa'da.

GARSON : Bunun da sırası gelmeyebilir. Başka bayım?

ERKEK : Üç ortaklıkta payım var, üstelik birinin de başkanıyım.

GARSON : Bunu da belirtmezsem başka?

ERKEK : Güvenlik sağlarım, katkısız rahatlık.

GARSON : Bakın bu çok önemli.

ERKEK : Evet. Önemli olsa gerek. Ona sunacağım şeyleri kolaylıkla mı elde ettim sanıyorsunuz? Bay Garson, iyice bana bir bakın... sıfırdan başladım ben. Siz hiç sıfırdan başlayan insan gördünüz mü?

GARSON : Gördüm, bayım!

ERKEK : Kimi?

GARSON : Aynada kendimi gördüm. Ama ben sıfırdayım gene.

ERKEK : Siz sayılmazsınız öyleyse. (*Çok kısa bir süre*) Başlamak, başladıktan sonra bir yere gelmek kolay olmadı. Saygıdeğer bir işim var demiştim, saygıdeğer çok şeyimi verdim kurabilmek için, başkalarının paylarından olması gerekiyordu, başardım.

GARSON : (*Kaygıyla*) Şu bizim kahve için bir şey düşünmüyorsunuz ya, bayım. Ne toprağının altında maden vardır, ne de turistik bir otelin yapımı için elverişli genişlik. Taksilerin geçit yeri değildir, benzin istasyonu da olmaz.

ERKEK : Hayır, hayır; bırakın bunu.

GARSON : Hem sonra kafalarını dinlemek için bir fincan kahve içmek isteyenlere de bir yer gerek. Tavla, domino, okey oynamak isteyenlere bir yer gerek. Şiir yazmak isteyenlere, el ele oturup birbirlerinin gözlerine bakmak isteyenlere, kara kara düşünmek isteyenlere bir yer gerek. Başıboşluğa, düşlere bir yer gerek. Umutlara, umutsuzluklara bir yer gerek. Sonra... evlenmek, birbirlerini görüp tartmak, konuşup anlaşmak isteyenler ne yaparlar sonra?

ERKEK : Hayır, hayır; üzülmeyin.

GARSON : Kahvemize dokunmayacaksınız ya?

ERKEK : Hayır dedim ya, Bay Garson.

GARSON : Sağ olun bayım.

ERKEK : Evet, ne diyordum? Doğrusu çetin bir yoldu benim geçtiğim yol! Şimdi pek de kolay elde edemediğim bir güvenliği, isterse bir işaretiyle sunacağım ona. İstiyorum ki değerim bilinsin, ağırlığım olanca gücüyle görünsün ortada. Bay Garson, yüceltin beni. Erkekliğin gereği değil midir bir kadının karşısında yücelmek? O erkek alçakgönüllüyse başkasının ağzıyla yüceltilmek?

GARSON : Söylerim ya bayım, sırası gelmezse daha başka?

ERKEK : Sırasını getirin. İşinizin ustası olduğunuzun tadını duymak az şey mi? Bu tattan yoksun kalmak ister misiniz?

GARSON : İster miyim hiç? Ama gene de...

ERKEK : Kitaplarımdan söz edin. Ömrümün sonuna değin, her gece uyumadan önce beş dakika okumak istesem gene de bitiremeyecek kadar çok kitabım var. Hepsi de ciltli, ciltlerinin rengi de duvarların rengine uygun.

GARSON : Beni şaşırtıyorsunuz. Başka?

ERKEK : Kravatlarımdan söz edin.

GARSON : Başka?

ERKEK : Pijamalarımdan.

GARSON : Başka?

ERKEK : Bornozlarımdan.

GARSON : Başka?

ERKEK : Tıraş makinelerimden, tıraş pudralarımdan, tıraş sularımdan, diş fırçalarımdan, diş macunlarımdan, elma sıkma makinelerimden, armut sıkma makinelerimden, ceviz sıkma makinelerimden, kestane sıkma makinelerimden...

GARSON : Ne zengin bir çeyiziniz var!

ERKEK : Su sıkma makinelerimden... Kum sıkma makinelerimden, taş sıkma makinelerimden, çakıl sıkma makinelerimden.

GARSON : Başka?

ERKEK : Aşkımdan söz edin. Söyleyin ona, ben de söyleyeceğim ya, onu çok seviyorum, üstelik çok da önemlidir benim için aşk.

GARSON : Ah, ne ince ruhlusunuz bayım! Şu son günlerde ortalıkta pek görünmüyordu aşk. Eski kitapların yarı pahasına satıldığı kitapçılardaki romanlarda bulunur diyorlardı, bir de... bir de... bir de... birinde daha, söylemişlerdi ama adını unuttum kimdi? Siz erişilmez gücünüzle yeniden var ettiniz onu, kahvemizin kapısından içeriye soktunuz. Nasıl övsem yetmez sizi. Çağımıza karşı çıkıyor, meydan okuyorsunuz.

ERKEK : (*Alçakgönüllülükle*) Evet, başka türlü yapamıyorum.

GARSON : Kalıbımı basarım, şiir de seversiniz siz. Özür dilerim,

özür dilerim, öyle duygulandım ki birden pek senli benli oldum.

ERKEK : Evet, şiirini okumadan bir tek şeker yediğimi bilmem.

GARSON : Ay ışığını da seversiniz, kalıbımı basarım. Ah, özür dilerim, özür dilerim.

ERKEK : Ay ışığı hangi saatte, nerde, ne kadar görünür bilirim ben bu kentte. Size bir sır söyleyeyim mi? Eğin kulağınızı.

GARSON : (*Yaklaşarak kulağını uzatır.*) Eğiyorum, bayım.

ERKEK : Gençliğimde, daha param pulum, yerim yurdum olmadığı öğrencilik günlerimde hep ay ışığında sevişirdim. Sevişmenin hayvanca yönünü ay ışığının yarattığı insanca duygularla sarıp sarmalamak isterdim.

(*Küçük kahkahalarla güler.*)

GARSON : Siz yücesiniz! Yücelerin yücesisiniz siz!

ERKEK : Teşekkür ederim.

GARSON : Ben teşekkür ederim. Ben teşekkür ederim.

ERKEK : Bay Garson!

GARSON : (*Birden toplanır.*) Evet, bayım?

ERKEK : Biliyor musunuz, benim şimdi burada işim çok güç.

GARSON : Bütün güçlükleri yeneceksiniz, yeneceğiz elbirliğiyle.

ERKEK : Evet, iki kişinin işini bir arada görmem gerekiyor. İki kişinin oyununu bir arada oynamam. Bir kişide iki kişi olmam.

GARSON : Nasıl bayım?

ERKEK : Anlayamazsınız.

GARSON : Evet, anlayamam belki de, boynuz kulağı aşmaya başladı.

ERKEK : Şimdi o gelince... benim birlikte ya da sırasıyla, iki ayrı kişi gibi davranmam gerekecek. Hem evlenmek isteyen insan, hem de evlenmek isteyen insanın dışında bir görücü gibi. Görücünün gerekliliğine inanırım, yanımda bir görücü de yok.

GARSON : Ya! demek...

ERKEK : (*Keserek*) Evet, babam görücüyle evlenmişti. Şimdi düşünün, babam görücüyle evlenmeseydi, ben bugünkü ben olur muydum? Babamla annemin evlenmesi uygun bir evlenme olmasaydı? Eh, hayır diyebilir misiniz buna, ben de doğacak çocuklarımı düşünmek isterim.

GARSON : Düşüneceksiniz elbette.

ERKEK : Babamın babası da görücüyle evlenmişti. Babamın babasının babası da, onun babası da. Nerden mi biliyorum?

GARSON : Bilmez misiniz bayım!

ERKEK : Başka türlü olsaydı ben bugünkü ben olur muydum? (*Bir susuş*) Şimdi çok dikkatli olmam gerekiyor, çok. İyimserliğe yüz vermemem, duygularım bağırıp çağırmaya başlarsa seslerini kısmam, buluttan nem kaparcasına kuşkulu olmam gerekiyor.

GARSON : Hiç üzülmeyin, sizin gözünüzden bir şey kaçmaz, bayım.

ERKEK : Güzelliğin terazisinde kaşını gözünü, ağzını burnunu etini budunu tartmak...

GARSON : (*Çocuksu bir sevinçle gülerek*) Gözünü kaşını, ağzını burnunu, etini budunu... Ah, ne güzel söylüyorsunuz, bayım.

ERKEK : Namus terazisinde bütün bir geçmişini, burası ne korkunç, bilmediğim bütün bir geçmişini tartmak...

GARSON : Kantarın topunu öyle iyi kullanacaksınız ki, bütün bu kaygılarınızın boşuna olduğunu sonunda anlayacaksınız.

ERKEK : Sağlığın terazisinde doğacak çocuklarımızın kilolarını tartmak...

GARSON : Rengine bakın, bayım! Rengine iyi bakın!

ERKEK : Görgülülüğün terazisinde babasının parasını pulunu tartmak...

GARSON : Bu da sizin için iş mi bayım?

ERKEK : Duyguların terazisinde bana olan aşkını tartmak.

GARSON : Bunu tartmanız bile gerekmeyecek. Görür görmez anlayacaksınız! Siz ona güvenliğin en kurşun işlemezini böyle cömertçe sunun da, gene aşkını tartmak külfetine katlanın. Olacak şey mi bu?

ERKEK : Çok güç, ne derseniz deyin Bay Garson, çok güç. Bir zamanlar bütün bu işler için yetişmiş, yetiştirilmiş insanlar vardı. Bir bakışta bunların tümünü görür, bu iş olur ya da olmaz der, kestirir atarlardı. Şimdi kime inanır, kime güvenirsiniz bu toz dumanda? Şimdi ancak bir mesleğin çözebileceği bu çetin sorunlar benim zayıf omuzlarımda. Bir yanılma ne pahaya oturur düşünebiliyor musunuz?

GARSON : Üzülmeyin bayım, üzülmeyin.

ERKEK : Üzülmekten çok, korkuyorum, Bay Garson.

GARSON : Korkmayın, yürekli başladınız bu işe, yürekli gidin.

ERKEK : (*Belli belirsiz titremektedir.*) Elimi ayağımı bir titremedir aldı. Önleyemiyorum, çok fena, önleyemiyorum.

GARSON : Evet, yüzünüz safran sarısı. Ayna ister misiniz?

ERKEK : Hayır, hayır, istemem. Sonra daha bozulurum.

GARSON : Sizi böyle görmemeli. Baştan yenilgiye uğramış olursunuz sonra.

ERKEK : Elim ayağım da buz kesti.

GARSON : Mideniz boş mu? Sabahleyin yemiş miydiniz bir şeyler?

ERKEK : Evet, yemiştim. Yolculuğa çıkarken de midemi tıka basa doldururum. (*Bir susuş*) Biraz su... biraz su verir misiniz bana?

GARSON : (*Koşarak sürahiden su koyar.*) Şimdi bayım.

(*Suyu verir. ERKEK içer.*)

ERKEK : Teşekkür ederim. (*Bir susuş*) Bana yardım edeceksiniz değil mi?

GARSON : Etmez miyim? Ederim tabii. (*Bir susuş*) Nasılsınız şimdi?

ERKEK : Daha iyiceyim.

GARSON : Ha, şöyle. Toplayın kendinizi biraz, ne oldu size böyle birdenbire?

ERKEK : Ne mi oldu, Bay Garson? Gözlerim kararadı, bir soğuk ter boşandı. Sorumluluktur bütün özeti yaşamımın. Alımda sorumluluk, satımda sorumluk. Artırmada sorumluluk, eksiltmede sorumluk. İşe adam almada, işten adam çıkarmada sorumluluk. Tümüne göğüs gerdim bunların, gözümü bile kırpmadım. Ama şimdi hem evlenmeye kalkışmış kişiyi, hem de görücülüğü bir arada yürütmek isteyince yüküm çok ağır geldi, dünya gözümde kararıverdi.

GARSON : Korktunuz düpedüz bayım, ama korkmayın.

ERKEK : Evet korktum. Görevimi yaparken bir yanılgıya düşmekten korktum. Yedi kuşaktan babalarım bu işi yaparlarken nasıl davranırlardı diye düşündüm de beceremezsem ruhlarının önünde küçük düşmekten korktum.

GARSON : Ah ne duygululuk! Ne eğitim! Kimselerde yok şimdi böylesi.

ERKEK : Bugüne değin böyle bir işe kalkışmadımsa nedeni buydu. (*Bir susuş*) Ne yapacağım şimdi ben? Eski gücümü nasıl bulacağım? Bulacak mıyım daha doğrusu?

GARSON : Bulacaksınız, kuşkunuz olmasın bundan.

ERKEK : Doğru mu söylüyorsunuz? Nasıl?

GARSON : Derin derin soluk alın, şu temiz havayı soluyun önce!

ERKEK : (*Derin soluklar alarak*) Soluyorum.

GARSON : Soluyun bayım, daha... daha... daha...

ERKEK : (*Derin derin soluk almaktadır.*) Oh, iyi gelmeye başladı doğrusu.

GARSON : Garsonluk kolay iş değil bayım, sıradan iş değil. Görüyorsunuz işte, az da olsa hekimlikten de anlamak gerekiyor.

ERKEK : Doğru. Çok doğru söylüyorsunuz.

GARSON : Soluk almanızı gene öyle sürdürün. Sonra gücünüzü,

gücünüzün kaynaklarını düşünün. Bugüne değin gördüğünüz bütün işleri, o işlerde yenilgiye uğrattığınız kişileri düşünün.

ERKEK : O kadar çok ki hangi birini önce?

GARSON : Tümünü birden! Tümünü birden! Dört bir yanı bataklık bir köyün karasinekleri gibi üşüşsünler kafanıza, oğul veren arılar gibi.

ERKEK : Düşünüyorum. Durmadan düşünüyorum söylediğiniz gibi.

GARSON : Çok iyi. Nasılsınız şimdi?

ERKEK : Açıldım. Birkaç dakika öncesine göre çok açıldım.

GARSON : (*Bir süre susar. Kapıya doğru bir iki adım atar, kulak kabartır.*) Bayım!

ERKEK : Evet, Bay Garson?

GARSON : Bir ayak sesi duydum.

ERKEK : Sahi mi?

GARSON : Evet. Öyle sanıyorum ki geliyor.

ERKEK : Ne yapacağım ben şimdi, söyleyin, ne yapacağım ben şimdi?

GARSON : Ne isterseniz? Ne geliyorsa içinizden?

ERKEK : Bay Garson, bu muydu sizden alacağım karşılık? Böyle yarı yolda, bu göz gözü görmez kasırgada, insanı ortada bırakmak var mıydı hesapta?

GARSON : Ne yapayım istiyorsunuz?

ERKEK : Bir çare bulun bu işe, bir çare bulun.

GARSON : Önce ben konuşayım ister misiniz?

ERKEK : Evet. Önce bir süre siz konuşun.

GARSON : Öyleyse bayım, gelin oturun şuraya. (*ERKEK'i iskemlesinden kaldırır. Sahnenin bir ucuna sürükler. En kenarda bir yere, ayaklarını salona, seyircilere sallar bir biçimde oturtur.*) Oturun. Kendinizi rahat bırakın. Sallayın ayaklarınızı. Başınızı dayayın. Ha, şöyle. Nasıl rahat mısınız şimdi?

ERKEK : Rahatım.

GARSON : Ben size sesleninceye değin kendinizi burada yok sayacaksınız. Biz de yok sayacağız sizi. Hiç kaygılanmayın, ben yürüteceğim işinizi. (*Çok kısa bir süre. Bir şey anımsamak ister gibidir. Sahnenin tam ortasına gelmişken birden bulur.*) Ha, evet. Çiçeğiniz! Çiçeğinizi unuttum. (*Sahnenin öbür ucundaki masadan çiçek demetini alır. Hızlı adımlarla ERKEK'e getirir, eline tutuşturur.*) Alın bunu!

ERKEK : Teşekkür ederim, Bay Garson.

(*Bu sırada KADIN girmiş, biraz şaşkın, çevresini süzmektedir. Tuvalet vardır üstünde. Başında çiçekli, yemişli bir şapka, elinde mavi bir şemsiye. Yirmi beş yaşlarında kadardır.*)

GARSON : (*KADIN'ı görür görmez*) Buyrun bayan, birini mi aradınız?

KADIN : Evet, birini.

GARSON : Kimi acaba?

KADIN : Ben de tanımıyorum. Daha doğrusu şöyle bir tanıyorum. Bir demet çiçek olacaktı elinde.

GARSON : Ha, evet, evet. Birkaç dakika önce bir bay geldi buraya, söylediğiniz gibi elinde bir demet çiçek vardı. Bir bayan gelecekti, dedi. Daha gelmedi, dedim ben de. Az sonra döneceğini söyleyerek (*Eliyle bir yönü gösterir.*) ileriye doğru yürüdü.

KADIN : Geç kaldım ben de. Saat kaç?

GARSON : (*Saatine bakmadan*) On.

KADIN : Ben on buçuk sanıyordum. İyice biliyor musunuz?

GARSON : Evet, tastamam on.

KADIN : Ah, ne erken gelmişim! Hiç yapmazdım böyle.

GARSON : Ne önemi var! Buyrun oturun.

KADIN : (*Oturur.*) Teşekkür ederim.

GARSON : Emriniz?

KADIN : Ne var?

GARSON : Çay, kahve, gazoz, limonata, şurup.

KADIN : Kahve olsun, orta şekerli.

GARSON : (*GARSON uzaklaşarak*) Emredersiniz.

KADIN : Hayır, hayır, hayır, bir dakika.

GARSON : (*Yeniden KADIN'ın yanına gelerek*) Evet bayan?

KADIN : Limonata! Limonata olsun.

GARSON : (*Uzaklaşarak*) Emredersiniz.

KADIN : Bir dakika! Bir dakika!

GARSON : (*KADIN'ın yanına gelerek*) Buyrun bayan?

KADIN : Şimdilik bir şey içmesem. Biraz beklemek istiyorum.

GARSON : Nasıl isterseniz öyle olsun bayan

(*Bir sessizlik*)

KADIN : Ne güzel yer burası! Ayağının altında deniz. Gökyüzüne de ne yakın.

GARSON : Öyledir, hiç gelmemiş miydiniz?

KADIN : Hayır, hiç.

GARSON : Yazık. Oysa sizin gibi genç hanımların uğrak yeridir burası.

KADIN : Öyle mi? Niçin?

GARSON : Öğrenciler ders çalışmak için gelirler. Genç hanımlar çocuklarına hava aldırmak, yaşlılar yün örmek için gelirler. Sevişenlerse saatler saati el ele tutuşup birbirlerinin gözlerine bakmak için.

KADIN : Ah, ne güzel!

GARSON : Hangisi, bayan?

KADIN : (*Kıkırdayarak güler.*) Bilmiyorum. (*Çok kısa bir süre*) Ben niçin geldim, Bay Garson?

GARSON : Siz mi? Elinizde defteriniz, kitabınız yok, öyleyse ders çalışmak için değil. Yanınızda hava aldıracak çocuğunuz da yok. Günün bu saatinde açık havada yün örecek kadar da yaşlı değilsiniz. Özür dilerim, belki de

beklediğiniz insanla el ele tutuşup... ama bu da olamaz, tanımadığınızı, daha doğrusu şöyle bir tanıdığınızı söylemiştiniz. Sahi niçin geldiniz bayan?

KADIN : (*Gene kıkırdayarak güler.*) Bilmiyorum.

GARSON : Ah, bu genç kızların bu "bilmiyorum"ları... Öyle severim ki. En kesin bilgilerini "bilmiyorum"larının altına gizlediklerini sandıkları zaman alımları nasıl bir kat artar.

KADIN : Çok hoşsunuz.

GARSON : İşimin gereği bayan. Tıpkı avcının hep tetikte oluşu, gece bekçisinin uykusuzluğa dayanıklığı, celladın pek yürekliliği gibi.

KADIN : Az önce geldiğini söylediğiniz bay neden oturmadı dersiniz?

GARSON : Öyle sanıyorum ki biraz heyecanlıydı. Beklemekten sıkılan bir hali vardı.

KADIN : Sahi mi? Heyecanlıydı demek. Beklemekten de sıkılıyordu. Bakın, bu iyi.

GARSON : İyi mi? Bir şey anlayamadım.

KADIN : Bilerek ya da bilmeden bütün yaptıklarımız, elbette biz kadınların demek istiyorum...

GARSON : Evet?

KADIN : Bir kadını bekleyen bir erkeğin, heyecanını, beklemekten sıkılmasını sağlamak için değil mi?

GARSON : Teşekkür ederim, bayan. Kadın türünün sırlarını çekinmeden veriyorsunuz bana. Ama ben de sizde uyandıracağım güven duygusuyla bunun altında kalmayacağım.

KADIN : Bay Garson, kadın türünün sırlarını bırakın, size kendi sırrımı versem...

GARSON : Yedi kat bohçalara sarar, naftalin kokulu servi sandıklara kaldırırım... ya da rafa koyarım. Kimsecikler duymaz.

KADIN : Ah siz...

GARSON : Söyleyin bana, söyleyin, ne olursunuz susmayın böyle.

KADIN : Çok hoşsunuz!

GARSON : Hoşsam, artık sizin için! Sadece sizin için!

KADIN : Bu, erkeklerin beğendikleri kadınlara söyledikleri sözlerden biri mi?

GARSON : Evet bayan.

KADIN : O kadını beğenilen kadın yerine koyup alışkanlıkla söylenen sözlerden biri mi yoksa?

GARSON : Hayır bayan.

KADIN : (*İçini çekerek*) Üzülüyorum.

GARSON : Niçin?

KADIN : Niçin mi, Bay Garson? Hangisi olursa olsun, bu türlü sözleri dinlemeye benim artık hakkım yok da onun için.

GARSON : Ya! Sırrınız buymuş demek!

KADIN : Evet. Bundan sonra saklayamam sizden. Ben buraya demin size sözünü ettiğim o bayla tanışmak, anlaşmak... evlenmek için geldim.

GARSON : Desenize, bir altın kapının eşiğindesiniz.

KADIN : Evet, bir eşikteyim. Bir eşiğin önünde! Adımımı atsam mı dersiniz? Yoksa arkama bile bakmadan koşa koşa kaçsam mı?

GARSON : Nereye?

KADIN : Annemin evine! Dallarında hâlâ salıncaklarım kurulu büyük ağaçların gölgelediği bahçemize! Boyaları şimdi biraz dökülmüş, saçları tutam tutam düşmüş olsa da, gene canlı, gene bana eskisi gibi gülümseyen bebeklerime!

GARSON : (*Koşarak ERKEK'in yanına doğru gider. KADIN bu sırada çantasından yelpazesini çıkarmış, yelpazelenmektedir.*) Bayım! (*Karşılık almaz.*) Uyumuş mu ne? (*Bir susuş*) Bayım!

ERKEK : (*GARSON omuzuna dokununca irkilerek*) Ne var Bay Garson?

GARSON : Kaçmak istiyor!

ERKEK : Nereye?

GARSON : Annesinin evine.

ERKEK : Yıllarca sonra yapacağı işi şimdi mi yapmak istiyor!

GARSON : Evet, evet, haklısınız, çok haklı. (*Koşarak KADIN'ın yanına gelir.*) Durun acele etmeyin bayan! Her zaman kaçabilirsiniz, kaçmak kolay.

KADIN : Kaçmanın güç olacağı bir anın gelmesinden korkuyorum Bay Garson.

GARSON : Ama düşünün! Buraya kadar gelmişsiniz. Niçin? Bir denemek için! Denemeniz gerekiyor.

KADIN : Evet, denemem gerekiyor.

GARSON : Ah, ne kadar heyecanlısınız siz, ne kadar heyecanlı! Yüzünüz şimdi, giyilmemiş gelinlikler gibi ak! Şimdi eve sarhoş döndüğüm sabahlarda gördüğüm tanyerince pembe! (*Kendi kendine hızlı hızlı*) Ne söylemeliyim size, bir şeyler söylemeliyim! (*Bir susuş. Birden*) Hiç tanımıyorum demiştiniz, değil mi?

KADIN : Tanımıyorum, diyebilirim.

GARSON : Uzaktan bir iki kez görmüştünüz, öyle mi?

KADIN : Eh işte, o kadar.

GARSON : Bir dost mu girmişti araya?

KADIN : Bunu söylememiştim. Nerden biliyorsunuz?

GARSON : Her zaman öyle olur.

KADIN : Doğru, her zaman öyle olur.

GARSON : Bir bilginiz var mı onun için?

KADIN : Evet iyi bir aileden. Ama şimdi o iyi ailesi de yok. Görgülü. İyi bir öğrenimi var, parası da yok değil. Rahatlık sağlayabilir, güvenlik. (*Çok kısa bir süre*) Siz neden soruyorsunuz bütün bunları bana?

GARSON : Rica ederim bayan, aklınıza bir şey gelmesin. Böyle bir konuyla karşılaştım mı dayanamam, yardım etmeden duramam. Bir ara kararsızlığın koyu gölgesi düştü yüzünüze, egemenliği altına aldı aklınızı da, pembeliğinizi de... Sorularımla bazı şeyleri aydınlığa çıkarıp yıkamak istedim ben de o gölgeyi.

KADIN : Çok iyisiniz Bay Garson, konuşturarak yüreklendirdiniz beni. (*Bir susuş*) Biliyor musunuz?

GARSON : Biliyorum, bayan.

KADIN : Neyi?

GARSON : Anılarınızın en canlısı, karanlık ve durgun sularda ışıklı sandallar gibi yüzen düğünlerdir. Hısımlarınızın düğünleri, arkadaşlarınızın düğünleri, tanıdıklarınızın düğünleri, tanımadıklarınızın düğünleri. Düğün önceleri, düğün geceleri, düğün sonraları... Çocukluğunuzda gelin sizi yanına çağırıp da saçınıza bir tutam tel taktığında, siz evlenmiş gibi olurdunuz. Daha sonraları genç kızken, evlenen bir tanıdığınıza mutluluk dilediğinizde gene evlenen sanki sizdiniz! Bütün yaşamınızın düğün düşleriyle ve iki düğün arası günlerle geçtiğini biliyorum. Çocukluğunuzdan bu yana günden güne güçlenerek, yaşamayı bir çatı altında boyunduruğa vuracağınız bir erkekle düşündüğünüzü biliyorum.

KADIN : Evet, kimse o, gönlüyle girecekti boyunduruğa. (*Bir susuş*) Başka?

GARSON : Çocukluğunuzda, arkadaş topluluğunuzdaki küçük erkek çocuklardan biriyle, sakın burkulmasın şimdi yüreğiniz, düşünüzde kendinizi evli gördüğünüzü biliyorum.

KADIN : (*Hüzünlü*) Ah, şimdi birden... (*Bir susuş*) Neyse; başka?

GARSON : Sevdiğiniz bütün arkadaşlarınızın evlendiğini, sevmediğiniz bütün arkadaşlarınızın evlendiğini... Hayır, hayır, hayır... gerçek bu olmasa da böyle düşündüğünüzü...

KADIN : Susun, susun! (*Bir susuş*) Başka?

GARSON : Annenizin, babanızın size karşı bütün davranışlarını bu yoldan yorumladığınızı...

KADIN : Evet.

GARSON : Mahallenizdeki kasabın davranışlarını, sabahları kapınızı çalan sütçünün davranışlarını...

KADIN : Onlar da öyle davranmasınlar!

GARSON : Bütün bunları biliyorum da size hiç yararı olmayacak

bu kararsızlığı bırakmanızı, işi biraz da olurundan almanızı sağlamak istiyorum.

KADIN : Teşekkür ederim ama bu kadarla kalmamalı yardımınız!

GARSON : Ne isterseniz, bayan! Nasıl isterseniz!

KADIN : Kendimi burada çok yalnız duyuyorum. Tanımadığım, bilmediğim bir adama karşı yapayalnız...

GARSON : Oysa, o kadar kalabalıksınız ki. (*Birden koşarak ERKEK'in yanına gider. KADIN gene yelpazelenir bu arada. GARSON, ERKEK'in omuzuna dokunur.*) Bayım! (*ERKEK oralı olmaz.*) Uyudu mu ne? Bayım!

ERKEK : Ne o, Bay Garson?

GARSON : Yalnızım diyor ama, çok kalabalık gelmiş!

ERKEK : Ne diyorsunuz, Bay Garson?

GARSON : Ne diyorsunuz, bayım? Gittiği gitmediği, çağrıldığı çağrılmadığı, duyduğu duymadığı bütün düğünleri, sevdiği bütün arkadaşlarını, sevmediği bütün arkadaşlarını, evlenenleri, evlenmeyenleri birlikte getirmiş!

ERKEK : Sahi mi?

GARSON : Mahallenin kasabını, evinin sütçüsünü...

ERKEK : Daha neler!

GARSON : Anasını, babasını! Amcasını, halasını, amca oğullarını, hala kızlarını, teyze torunlarını! Bugüne değin bütün davranışlarıyla hem de!

ERKEK : Of, çok korkunç! Ne yapacağım ben şimdi?

GARSON : (*ERKEK'in sırtını sıvazlayarak*) Korkmayın siz bayım, bulacağım ben çaresini bu işin.

(*Koşarak KADIN'ın yanına döner.*)

KADIN) : (*GARSON döner dönmez*) Bay Garson, gerçi yeni tanıyoruz daha birbirimizi ama gösterdiğiniz yakınlığa güvenerek bir şey rica edeceğim sizden.

GARSON : Buyrun, bayan.

KADIN : Nasıl söylesem...

GARSON : Nasıl isterseniz... sıkmayın kendinizi...

KADIN : Beni yüceltin, Bay Garson! (*Çok kısa bir süre*) Tanımadığım, bilmediğim... o kaba adama karşı beni yüceltin.

GARSON : Nasıl, bayan?

KADIN : Değerimi bütün ağırlığıyla ortaya koyun. Yapar mısınız bunu benim için?

GARSON : Ne diyeyim, bayan? Söylerim ne isterseniz...

KADIN : Beni güzel buluyor musunuz?

GARSON : Sizi?

KADIN : Evet. Saçlarımı beğendinizse saçlarımı, gözlerimi beğendinizse gözlerimi, tenimi beğendinizse tenimi övün.

GARSON : Sizi böylece övmeye kalksam, burada akşamı ederiz diye korkarım. Hem sonra... başka bir şey geliyor aklıma. Güzelliğinizi bu kadar belirtirsem korkmaz mı o? Ya da kıskanmaz mı?

KADIN : Düşünmeyin bunu. Benim istediğim şeyleri sağlamış olursunuz o zaman.

GARSON : Sizin istediğiniz şeyler...

KADIN : (*Kıkırdayarak güler.*) Korksun ve kıskansın! Bay Garson, akıllıca bir davranış değil midir bir başkasının rahatlığını kemirerek rahatlık sağlamak?

GARSON : Ama bayan...

KADIN : Hayır, hayır, hayır! Ben rahatlıkla donatılmazsam ona nasıl rahatlık sağlayabilirim demek istedim.

GARSON : (*Kendi kendine*) Ah, çok korkunç! Çok da akıllı! (*Birden koşarak ERKEK'in yanına gider.*) Bayım! (*ERKEK oralı olmaz.*) Bayım! (*ERKEK'ten gene karşılık alamaz.*) Öldü mü ne? (*Bir süre*) Bayım!

ERKEK : Ne var gene, Bay Garson?

GARSON : Çok korkunç, çok da akıllı.

ERKEK : Kim?

GARSON : Kim olacak bayım, o.

ERKEK : Ne yapacağım ben şimdi? Ne yapmam gerekiyor, onu söyleyin?

GARSON : Bilmiyorum ama, barış yolunda kara kara bulutlar kümeleniyor gibi geldi bana. Çeliğe karşı diş tırnakla çıkmalı, yağmura karşı kasırga olmalısınız.

ERKEK : Çeliğe karşı diş tırnak, yağmura karşı kasırga... Pek de bir şey anlamadım.

GARSON : Anlasanız da anlamasanız da bir çare bulmalısınız, böyle oturup... ne oturması, ölüp kalacak yerde bir çare bulmalısınız.

ERKEK : Ben mi? Çare bulacak olan siz değil miydiniz?

GARSON : Ha, evet, evet. Durun siz gene.

(*Koşarak KADIN'ın yanına gelir.*)

KADIN : (*GARSON gelir gelmez*) Söz, değil mi, Bay Garson?

GARSON : Söz, bayan.

KADIN : Neye?

GARSON : Neye isterseniz bayan.

KADIN : Beni böyle yalnızlığımla baş başa bırakmayıp, yüceltecek siniz onun gözünde?

GARSON : Elbette, elbette.

KADIN : Beni bir evle birlikte düşündürtmenizi istiyorum ona, tepeden tırnağa dayalı döşeli bir evle! Lavanta çiçeği kokan çarşaflı yataklarıyla, okunup uyuklanan, uyuklanıp okunan koltukları, masaları, iskemleleri, halıları, perdeleriyle bir ev! Tencereleri, tavaları, bulaşık makineleri, çamaşır makineleri, kap kacağı ile bir ev! Bütün bu eşyayı düzenlesem de düzenlemesem de, kullansam da kullanmasam da onların ruhu olduğumu söyleyin. Evinin bütün eşyasının ruhu olduğumu söyleyin ona.

GARSON : Söylerim, bayan.

KADIN : Çocuklardan da söz edin! Sarışın esmer, zayıf şişman, akıllı ahmak, çalışkan tembel, kız erkek, sürüyle ço-

cuktan. Doğmuş, doğacak çocuklarının ruhu olduğumu söyleyin ona.

GARSON : Evet bayan.

KADIN : Torunlarımızdan, torunlarımızın torunlarından... Nerdeyse çocuk sayılacak bir anne, herkesi şaşırtacak kada genç bir büyükanne olacağımı... söyleyin ona. Çocuklarımızın büyümesini beklerken... (*Birden durur. Havası değişmiştir. Sinirlenmiştir artık. Ayağının birini hafifçe yere vurur.*) Bay Garson?

GARSON : Buyrun, bayan?

KADIN : Beklemek dedim de aklıma geldi. Nerde kaldı bu adam?

GARSON : Şimdi nerdeyse gelir, bayan.

KADIN : Ama olur mu bir genç kızı daha şimdiden böyle sokak ortasında bekletmek?

GARSON : Haklısınız bayan, ama gelir şimdi nerdeyse.

KADIN : Daha ilk gününde böyle bekleten, sonraları ne yapmaz! Pis yağmurlu kış geceleri yemek mutfakta soğuyup ısınırken bekletilen kadınım şimdi. Gece yarıları kocası iş konuşmasına gitmiş, yatağında uyuyup uyuyup uyanarak bekletilen kadınım şimdi. Terzide birlikte model seçmeyi kararlaştırıp da elin günün gözü önünde saatler saati bekletilen kadınım şimdi. Görüyorum geleceğimi. Bay Garson, benim bu işe dayanabileceğimi sanıyor musunuz?

GARSON : Rica ederim bayan, sabredin şimdi gelir.

KADIN : Yüreğim vurmaya başladı, kanı çekildi yüzümün.

GARSON : Rica ederim bayan, rica ederim.

KADIN : Fenalık gelecek, dişlerim kenetlenecek, katıla katıla ağlayacağım diye korkuyorum.

GARSON : Yapmayın! Ne koklatsam size?

KADIN : Ne koklatırsanız koklatın açılamam diye korkuyorum.

GARSON : Lokman ruhu mu, nane ruhu mu, tuz ruhu mu?

KADIN : Yüzüm nasıl, gözüm kaşım, gözlerimin altı?

GARSON : İyi desem yalan söylemiş olurum. Soldunuz sarardınız.

KADIN : Bay Garson, yardım edin!

GARSON : Şimdi, şimdi (*Koşar, sürahinin yanında duran küçük bir şişeyi alır. KADIN'a koklatır.*) Koklayın! İyice koklayın! (*KADIN koklar.*) Nasılsınız?

KADIN : Ağlasam açılacağımı sanıyorum.

GARSON : Ağlamayın aman!

KADIN : Neden ağlamayayım, Bay Garson?

GARSON : Kadın ağlamasına dayanamam. Bir damla gözyaşı görsem günlerce yemeden içmeden kesilir, kendimi toplayamam.

KADIN : (*Kesik hıçkırıklarla ağlamaya başlar. Burun çekerek komik ağlama*) Ağlayacağım, ağlayacağım işte. Karışamazsınız buna da. Bu özgürlüğümü de elimden alamazsınız. Bu kadın özgürlüğümü... bu... bu... bu...

GARSON : Susun, ne olursunuz susun.

KADIN : (*Ağlarken*) Susmayacağım.

(*GARSON, ERKEK'in yanına gider.*)

GARSON : Bayım! Bayım!

ERKEK : Ne o?

GARSON : Ağlıyor. Beklettiniz diye katıla katıla, böğüre böğüre ağlıyor.

ERKEK : Bırakın ağlasın!

GARSON : Ama ben çekiyorum, siz yoksunuz ortada. (*Koşarak KADIN'ın yanına gelir.*) Nasılsınız şimdi?

KADIN : (*Ağlaması hafiflemiştir.*) Ne daha iyi, ne daha kötü. Öyle bildiğiniz gibi.

GARSON : (*Kolundan tutarak yardım eder.*) Gelin oturun şuraya. Yorgun düştünüz, dinlenmeniz gerek. (*Sahnenin öbür ucuna doğru sürükler. ERKEK'in oturduğu yerin karşısına, ayaklarını sahneden aşağıya sallar biçimde oturtur. KADIN hafif hafif ağlamaktadır.*) Ha, şöyle oturun! (*Çok kısa bir süre. KADIN'ı süzmektedir.*) Nasılsınız şimdi?

KADIN : (*Burnunu çekerek*) Daha... daha... daha... iyiceyim. (*Bir susuş*) İyiceyim şimdi.

GARSON : (*Sahnenin ortasına gelir. Bir şey anımsamak ister gibidir.*) Ha, evet şemsiyeniz! Şemsiyeniz! Şemsiyenizi unuttum. (*KADIN'ın masasının üstünde duran şemsiyesini alır, hızlı adımlarla gelir, eline tutuşturur.*) Alın bunu! (*Yeniden sahnenin ortasına gelir. Kararsızdır. Bir şeyleri toplayacak, bir şeyleri düzeltecekmiş gibi sağa sola bir iki adım atar. Sonra birden karar verir, sahnenin önüne gelerek seyircilere*) Görüyorsunuz işte, oturuyorlar. Bayan ağlıyor, Bay da uyuyor. (*Kıkırdayarak güler.*) Bay, Bayan ağladığı için uyuyor! Bayan da Bay uyuduğu için ağlıyor! Bütün ömürleri boyunca oynayacakları oyunun küçük bir denemesini yapıyorlar şimdi. Bayan, günlerden uzun geceler, gecelerden uzun günler boyunca Bay'ı uyutmamak için ağlayacak! Bay da ne yapsın, onun ağlamasını duymamak için hiç uyanmamacasına uyuyacak! Ağlamakla uyumanın amansız savaşı! Büyük, küçük, hızlı, yavaş, kalın, ince, her notadan horultularla... vızıltıların, hıçkırıkların böğürmelerin amansız savaşı! Nasıl da bütün silahlarını birden savaş alanına sokuverdiler! Silah, silah, silah, silah! Kağnılar, at arabaları, trenler, kamyonlar, uçaklar, silah taşıyor. Göz gözü görmez oldu silahtan. Saldıracaklar, korunacaklar; korunacaklar ve saldıracaklar. Kim kazanacak dersiniz? (*İkisine de ayrı ayrı bakar.*) Ben onlara başarılar dilemek istiyorum. (*Çok kısa süre*) Hayır! Başarısızlıklar! (*Hızlı adımlarla KADIN'ın yanına gider. Omuzuna dokunarak.*) Başarısızlıklar bayan! (*KADIN başını çevirerek bir kere yavaşça hıçkırır. Sonra, gene hızlı adımlarla ERKEK'in yanına gider, omuzuna dokunarak*) Başarısızlıklar, bayım! (*ERKEK başını çevirerek ters ters bakar. Sahnenin ortasına gelerek, seyircilere kıs kıs güler.*) Size bir şey daha söyleyeyim mi? Durmadan onlarla uğraştığımız için nerdeyse mutluluktan geberecekler! (*Bir susuş*) Ama sadece onlar mı var? Ben yok muyum? Ben... düpedüz ben... şu gördüğünüz ben yaşamıyor muyum bu güzel yaz sabahında? Benim de bir özlemim yok mu? (*Çok kısa bir süre*) Ben şimdi ne istiyorum biliyor musunuz? (*Bir susuş*) Ağız mızıkası dinlemek! (*Bir susuş*) Evet, niye şaşırdınız öyle? Ağız mızıkası dinlemek istiyorum. Kapkara saçlı, kapkara gözlü, ağzı yüzü kirli, dişleri ak bir çocuğun çaldığı ağız mızıkasını dinlemek istiyorum. Çalsın ve göz gördüğünce uzun duvarların dibinden toz toprak yollarda yürüyüp gitsin! (*Bir susuş, içten*) Çok istiyorum. (*Bir susuş*) Size bir şey daha söyleyeyim mi? (*Utana sıkıla*) Ben bir vakitler bir kızı sevmiştim. Söylediğim gibi bir yolda yürüyorduk. Gene söylediğim gibi bir çocuk bizim önümüzden yürüyerek ağız mızıkası... çalmamıştı. O gün de çok istemiştim. Şimdi de öyle bir çocuk yok burada. (*Nerdeyse ağlamaklı*) Ağız mızıkası çalacak bir çocuk yok burada! Ama ben çok istiyorum. (*Çok kısa bir süre*) Ne yapmalı? (*Kendi kendine, yavaşça*) Ne yapmalı? (*Birden karar verir. Sahnenin sağına, soluna, arkasına giderek bağırır.*) Hey, kimse yok mu orada? (*Bir susuş*) Perdeci! (*Bir susuş*) Makinist! Aksesuarcı! Işıkçı! İçinizde ağız mızıkası çalacak biri yok mu? (*Bağırarak*) Perdeci, makinist, aksesuarcı, ışıkçı, suflör, makyajcı, dekoratör, rejisör, bu oyunun yazarı! Ağız mızıkası çalacak biri yok mu orada? Biriniz çalmaz mısınız? (*Bir susuş*) Çok istiyorum. (*Bir sessizlik*) Acemice de olsa... nasıl olursa olsun!

(*Bir sessizlik. Bir ağız mızıkası duyulur. Duyulur duyulmaz KADIN'da da, ERKEK'te de bir kıpırdanma görülür. Çok kısa bir süre için kulak verip dinlerler. Sonra ikisi de aynı anda ayağa kalkarak sahnenin gerisine doğru küçük, uyumlu adımlarla yürürler. ERKEK, sahnenin bir ucundaki iskemleye oturur. KADIN da öbür yandaki iskemleye. Ağız mızıkasının büyüsüne tutulmuşlardır sanki, donmuş kalmışlardır. Bu arada GARSON, sahnenin tam ortasında, gerisindedir. O da hareketsiz dinler ağız mızıkasını. Mızıkanın sesi kesilince GARSON'da kımıldanma başlar. KADIN'la ERKEK o donmuş kalmış durumlarını bozmazlar. Sonra GARSON sahnenin önüne gelir.*)

GARSON : (*Seyircilere*) İşte ikisi şimdi karşı karşıya! Kozlarını paylaşsınlar, bakalım. Bu değil miydi istedikleri? Karşı karşıya kalmak ve savaşmak! Savaşsınlar bakalım. (*Güler.*) Kim kazanacak mı diyorsunuz? Bana mı soruyorsunuz? Bilmiyorum. Sahi bilmiyorum. (*Gene gülerek*) Bilsem de söylemem. (*Kulağını seyircilere doğru uzatır.*) Ne diyorsunuz efendim? Duymadım. Efendim? (*Çok kısa bir süre*) Haa! Yardım mı etmeliyim? Ben mi? Hayır! Yardım etmeyeceğim. Neden mi? Şimdi onlara en büyük yardım, yardım etmemektir. Yardım edersem kendilerine güvenme gereğini duymazlar. Bana arkalanırlar da çabalarını ortaya koymazlar. Sonra... bir şey daha söyleyeyim mi? Onlara şimdi kimse yardım edemez! Ne yapacaklarsa kendileri yapacaklar. Nerde görülmüştür sağdıç kadının yatak odasına girdiği? (*Gene kulağını seyircilere doğru uzatarak*) Nasıl? (*Gülerek*) Doğru, güç bir durum! Başınıza gelsin demem. (*Geride bahçe duvarının dibinde bir noktayı göstererek*) Ben şimdi şuraya çökeceğim. Duvarın dibine! Gölgeye! Kafam dinç! Oooh! Sultan da ben, padişah da! (*Kulağını seyircilere doğru uzatarak*) Nasıl? Ne mi yapacağım duvarın dibine oturup da? (*Bir susuş. Güler.*) Bitleneceğim. Neden şaşırdınız gene öyle? Evet, bitleneceğim. İlkyaz ya da güz aylarında güneşte, yazın da gölgede bitlenmeye bayılırım. Hem bitlenmek deyip geçmeyin... Bitlenmeyi küçümsemeyin... Eski çağların bilge kişileri, yuvarlağın, sıfırın, durun bakayım biliyordum... neyse, daha nelerin bulunuşuna, bir duvar dibinde bitlenirken yardım ettiler. Düşüncenin tarihiyle bitlenmenin tarihi çokluk karışır birbirine. (*Bir susuş*) Neyse, gideyim. (*Döner, geriye doğru yürürken sahnenin ortasında durur. Saatine bakar. Sonra gene sahnenin önüne gelerek, seyircilere*) Vaktimiz gelmiş de geçmiş bile. Şimdi on dakika perde arası. (*Geriye doğru dönerek bağırır.*) Perdeci! Perdeci! Perde! (*Seyircilere*) Şimdi biz, içerde sizi konuşacağız. Siz de isterseniz, konuşun bizi.

İKİNCİ BÖLÜM

Gene o dekor. KADIN'la ERKEK perde kapandığı andaki durumlarındadır. Kısa bir süre de bu durumlarını bozmazlar.

ERKEK : (*Yavaş yavaş o donmuş kalmış halinden sıyrılarak güneş gözünü almasın diye elini, gözünün üstünde tutar, ileriye, KADIN'a bakar. Bir süre sonra KADIN'ı seçmiştir.*) Ne görüyorum orada? (*Çok kısa bir süre sonra, sevinerek*) Bir bayan!

KADIN : (*Aynı şeyi yapar.*) Ne görüyorum orada? (*Çok kısa bir süre sonra, sevinerek*) Bir bay!

ERKEK : Elinde mavi bir şemsiye var.

KADIN : Bir demet çiçek tutuyor elinde.

ERKEK : O! Bahse girerim ki o!

KADIN : Ondan başkası olamaz!

ERKEK : (*Kendi kendine*) Seslensem mi? Yoksa aldırmasam mı? (*Bir susuş*) Bayan! Özür dilerim, bayan size bir şey sormak istiyorum... Siz misiniz?

KADIN : Evet, benim.

ERKEK : (*O olmasaydı demiştir içinden.*) Yaaa! sizsiniz demek.

KADIN : Ya siz? Siz de... siz misiniz?

ERKEK : Evet, benim.

KADIN : Siz olduğunuza sevindim.

ERKEK : Teşekkür ederim. Ben de. (*Bir susuş, çekingen*) Sizi buraya...

KADIN : Sizi buraya kim gönderdiyse o...

ERKEK : Bay Arabulan.

KADIN : (*Bir tanıdığının adını duymak sevindirmiştir onu.*) Evet, evet, Bay Arabulan.

ERKEK : Ne saygıdeğer bir kişidir o.

KADIN : Ağırbaşlı, uzak görüşlü, üstün yaradılışlı.

ERKEK : Zengin ve kibar.

KADIN : Kibar ve zengin.

ERKEK : Selam ve saygı size Bay Arabulan!

KADIN : Saygı ve selam size Bay Arabulan!

ERKEK : (*Kısa bir sessizlikten sonra*) Beni o kadar iyi anlatmış olmalı ki size, tanımakta güçlük çekmediniz.

KADIN : Evet, evet. Çok iyi anlattı.

ERKEK : (*Biraz merakla ve sıkılarak*) Yaaa! Sorabilir miyim nasıl anlattı?

KADIN : (*ERKEK'i oynayan oyuncuda olmayan, karşıt özellikleri söyleyecektir.*) Şey... boyunuzun upuzun, saçlarınızın sapsarı olduğunu söyledi. Bir de teninizin mosmor olduğunu. Hemen tanıdım ben de.

ERKEK : (*Kendi kendine*) Tenim mosmormuş! Halt etmiş Bay Arabulan!

KADIN : Ne dediniz?

ERKEK : Hiç! Hiçbir şey! İyi anlatmış doğrusu dedim. Kolay iş değildir bir insanı anlatmak...

KADIN : Ya beni nasıl anlattı size, sorabilir miyim?

ERKEK : (*O da KADIN'ı oynayan oyuncuda olmayan, karşıt özellikleri söyleyecektir.*) Nasıl mı? Boyunuzun kısacık, saçlarınızın kapkara olduğunu söyledi. Bir de teninizin mosmor olduğunu. Gördünüz, ben de tanımakta güçlük çekmedim.

KADIN : Tenim mosmormuş! Halt etmiş Bay Arabulan!

ERKEK : Ne dediniz? Ne dediniz?

KADIN : Hiç. (*Söyleyeceği bir söz aramaktadır, buluverir.*) Sapsarı saçları çok severim ben, dedim. Saçlarınızın sapsarı olduğu ne iyi!

ERKEK : Teşekkür ederim. Ben de kapkara saçları çok severim. Saçlarınızın kapkara olduğu ne iyi!

KADIN : Teşekkür ederim.

ERKEK : Bir şey, bir şey daha sormak istiyorum size?

KADIN : Sorun.

ERKEK : Bugün, buraya gelirken ne giyeceğimi söyledi mi?

KADIN : Evet, üstünüzde spor bir pantolon, spor bir gömlek olacağını söyledi.

ERKEK : (*Utançgaç, güler.*) Şey... şey... biliyor musunuz, bugün ben evden spor bir pantolon, spor bir gömlekle çıktım. Sonra... sonra eve dönerek kılığımı değiştim. İstedim ki... kılığımla da saygılarımı sunayım size.

KADİN : (*Bir kahkaha atar.*) İnceliğiniz çağımızın ya gerisinde kalıyor, ya da ötesine geçiyor.

ERKEK : Teşekkür ederim, teşekkür ederim ama, niye güldünüz?

KADIN : (*Gene gülerek*) Bugün, buraya gelirken benim ne giyeceğimi söyledi mi?

ERKEK : Evet. Bol bir etek, kolsuz bir bluz olacak üstünde, dedi.

KADIN : Sokağa çıktığımda ben de işte o kılıktaydım. Biraz yürüdüm, sonra birden dönerek değiştim. İstedim ki...

ERKEK : Ne istediniz bayan?

KADIN : Kılığımla da sevgilerimi sunayım size.

ERKEK : Ah, çok hoş, çok hoş! Tıpkı benim gibi yapmışsınız.

KADIN : Evet. Bilmeden öyle yapmışım.

ERKEK : Ya buluşma yeri olarak burasını seçmesine ne demeli? Şu kocaman kent kazan ben kepçe, günler günü gezdim dolaştım, anamdan emdiğim süt burnumdan geldi ama, öyle bir yer buldum ki size dedi...

KADIN : Evet?

ERKEK : Rahatça konuşabilir, anlaşabilir, sövüşebilir, dövüşebilirsiniz, dedi.

KADIN : (*Biraz hayal kırıklığına uğramış*) Bana öyle demedi.

ERKEK : Ne dedi size?

KADIN : Dövüşebilir, sövüşebilir, konuşabilir, anlaşabilirsiniz, dedi.

ERKEK : Neden böyle ikimize ayrı ayrı, değişik konuşmuş? Bizim akıl erdiremeyeceğimiz yüce bir amacı mı vardı acaba?

KADIN : (*ERKEK'i asıl konuya getirmek isteğiyle bir çıkış yaparak*) Başka? Başka ne dedi?

ERKEK : O kadar heyecanlıydım ki, hatırlamıyorum şimdi. (*Bir susuş*) Ne aksilik!

KADIN : Heyecanlı mıydınız? Niçin?

ERKEK : Ben biraz çabuk heyecanlanırım da... Kusuruma bakmazsınız, değil mi?

KADIN : Hayır, hayır, heyecanlı erkekleri severim. Heyecanlı romanları da severim. Heyecanlı filmleri, heyecanlı oyunları, heyecanlı maçları, heyecanlı yolculukları, heyecanlı geceleri... Oh, rica ederim, yanlış anlamadınız ya demek istediğimi?

ERKEK : (*Kesik kahkahalarla güler.*) Heyecanlı geceleri... Anladım! Anladım! Ben de severim.

KADIN : (*Parmağını sallayarak güler.*) Yok musunuz siz! (*Hem sözü değiştirmek hem de konuya girmek isteğiyle, birden*) Başka ne dedi?

ERKEK : Haaa, evet bayan, hatırladım şimdi. Bir de şey dedi, Bay Arabulan. Şey...

KADIN : Ne?

ERKEK : Dedi ki... bir kapıdan içeriye birlikte iki kişi... Bir kapıdan birlikte içeriye iki kişi...

KADIN : (*İçini çekerek, sevinçle*) Bir kapıdan içeriye iki kişi mi? Ne güzel! Siz de güzel bulmuyor musunuz? Bu benzetişi güzel bulmadınız mı?

ERKEK : Ben de güzel buldum. Sonra... bir daha çıkmamak üzere girdiğinize göre bu kapıdan...

KADIN : (*Gene içini çekerek, sevinçle*) Burası daha güzel! Burasını daha güzel bulmuyor musunuz? (*Kıkırdayarak güler.*) Bir daha çıkmamak üzere girilen bu kapıdan...

ERKEK : Bakın, burasını o kadar...

KADIN : (*Keserek*) Nasıl? Yoksa beğenmediniz mi?

ERKEK : (*Kendini zorlayarak*) Beğendim! Beğendim! (*Bir susuş, sonra bir solukta*) İçerisini iyice ölçüp biçmek, tıpkı bir yapı kalfasının yapı alanını ölçüp biçtiği gibi ölçüp biçmek gerek, dedi.

KADIN : (*Bu sözleri biraz yadırgamıştır.*) Bu son benzetişi de o mu yaptı?

ERKEK : Anlamadım, hangisini?

KADIN : Yapı kalfasını?

ERKEK : Hayır, bunu ben buldum bayan.

KADIN : Yaaa! Siz buldunuz demek.

ERKEK : Neden şaştınız bayan? Benim okulda matematiğim kadar edebiyatım, edebiyatım kadar beden eğitimim, beden eğitimim kadar biyolojim, biyolojim kadar fiziğim, fiziğim kadar mimiğim, mimiğim kadar müziğim... güçlüydü. Bay Garson anlatmadı mı bunları size?

KADIN : Evet ama, bir genç kızla duygusal bir konuda konuşurken uygun mudur yapı kalfası benzetişini kullanmak?

ERKEK : Neden uygun olmasın bayan?

KADIN : Ruhu besleyecek seçkin sözcükler dururken böyle bir iş deyimini?

ERKEK : (*Kulise doğru seslenir.*) Bay Garson! Bay Garson!

(*GARSON birden yanında bitiverir. KADIN bu arada yelpazelenmektedir.*)

GARSON : Buyrun bayım? Emriniz bayım?

ERKEK : Sıkıştırmaya başladı beni!

GARSON : Sizi mi? Şimdiden mi?

ERKEK : Evet. Ne yapmalı?

GARSON : Desenize, çok zorlu çıktı.

ERKEK : Evet.

GARSON : Hiç şaşmam. Kadınbilim ayrı bilimdir bayım.

ERKEK : (*Keserek*) Kadınbilim mi? Neymiş o? Göstermediler bize okulda?

GARSON : Bize de göstermediler ama, çok önemlidir, bayım. Boğazınıza dizmeden iki lokma yemek yemenin, kemiklerinizi dinlendirerek aralıksız sekiz saat uyumanın, bir kahvede caddeden geçenlere bakarak bir bardak çay içmenin altın anahtarıdır.

ERKEK : Nerden öğrendiniz siz?

GARSON : Oradan buradan... Ben kendi kendimi yetiştirdim.

ERKEK : Bakın şu işe, okullara niye koymamışlar sanki?

GARSON : Haklısınız, konmalı. Sınavıysa amansız olmalı. Öyle olsaydı, siz de bilirdiniz armut ağacının kestane, ceviz ağacının elma vereceğini.

ERKEK : (*Acele, yavaşça*) Konuya girsem mi artık?

GARSON : (*Yavaşça*) Hiç durmayın, hemen girin.

ERKEK : Kesin konuşayım değil mi? Yukardan atayım mı?

GARSON : Kış sonu ayazları gibi sert esin, bayım! Cıvataları gevşemiş bir doğanın yağmurları gibi yağın şakır şakır!

ERKEK : Evet, öyle yapacağım. (*Bir susuş*) Öyle yapacağım (*KADIN'a yönelerek*) Bayan, ben bir işadamıyım! Bence herkes de bir işadamı olmalıdır. Çünkü her şey bir iştir. (*GARSON'a*) Giriş nasıl?

GARSON : Aristoteles'in söylevlerinde bile yoktur böylesi.

ERKEK : Aristoteles mi? O da kim?

GARSON : İsa'dan önce yaşamış bir Yunan filozofu.

ERKEK : Yaşamıyor mu şimdi? Ölmüş mü?

GARSON : Ölmüş bayım.

ERKEK : Desene kimse değil.

GARSON : Evet, kimse değil bayım.

ERKEK : (*KADIN'a*) Bayan...

KADIN : Sizi dinliyorum...

ERKEK : Bütün çabalar bir yarar adına gösterildiğine göre... (*Duraklar. GARSON'a yardım etmesi için bakar. Yavaşça*) Evet, Bay Garson?

GARSON : (*Fısıldar.*) Her şey bir iştir.

ERKEK : (*Yüksek sesle*) Her şey bir iştir. Üretim işi, tüketim işi, değişim işi, ulaştırma işi, yapı işi...

(*Gene GARSON'a yardım etmesi için bakar.*)

GARSON : Kazı işi, temel işi, duvar işi, sıva işi, çatı işi, kapı işi...

ERKEK : Gibi bir iştir uyumak uyanmak, yemek içmek, gezip tozmak da.

GARSON : Açıldı! Gerçekten açıldı!

KADIN : Ya düş kurmak?

ERKEK : Düş kurmak da iştir. (*Bir susuş. Söylediğinden caymıştır.*) Düş kurmayı sevmem. Düş kuranları sevmem.

KADIN : Gerçek mi bu söylediğiniz?

ERKEK : Evet. Gerçek. (*Bir susuş*) Bayan, evlenmek de bir iştir. İş ilkesi nedir bilir misiniz? Piyasayı bilir misiniz?

KADIN : (*Şaşkın*) Hayır.

ERKEK : Söyleyeyim mi? (*Birden GARSON'a*) Siz de dinleyin Bay Garson!

GARSON : (*Toparlanarak*) Dinliyorum, bayım.

ERKEK : Sonradan düşüneceğine önceden düşünmek. Sonradan üzüleceğine önceden üzülmek, sonradan kavga edeceğine önceden kavga etmek. Bir tek sözle pazarlık. Pazarlığın ilkesidir bunlar. Pazarlığa saygı duyduğum kadar hiçbir şeye saygı duymam. Bilir misiniz ki benim pazarlığa duyduğum özel saygıyı şu yeryüzünde yaşayan herkes duysaydı, bu saygının gereklerini yerine getirseydi anlaşmazlıklar, kavgalar, mahkemeler olmazdı.

GARSON : Yaşayın, bayım!

KADIN : Ya duygular? Duygular için ne diyeceksiniz?

GARSON : (*Bir sıçrayışta KADIN'ın yanına giderek*) Evet, bayan... ya duygular?

ERKEK : Duygular da... pazarık terazisinin dirhemleri. (*Bir susuş*) Size şunu sorayım: Konuşmak ne demektir? Hani bir siz, bir ben, sonra gene bir siz, bir ben, birbirimize bir şeyler söyler dururuz ya... konuşmak işte... ne demektir? Pazarlıktan başka bir şey mi?

KADIN : Ya aşk ne demek?

GARSON : Ah bayan, çocukluğunuzdan bu yana göğsünüzde büyütüp koruduğunuz güvercini saldınız şimdi havalara.

ERKEK : Dirhemlerden biri!

KADIN : Siz bana bilmediğim başka dünyalardan gelmiş biri gibi görünüyorsunuz bayım.

ERKEK : (*Övgü anlamına almıştır.*) Evet öyleyim.

GARSON : Yeni çağların dünyasından geliyor bayım! Yeni çağların göklerinden! Baş döndürücü bir hızla, uçarak! Gelip konuyor kocaman bir kuş gibi havaalanımıza. Bizim kahvenin, (*KADIN'a bakarak*) sizin de evinizin kapısını çalıyor. Bizim kahvede sizin evinizin kapısını çalıyor. Bir çay içer misiniz, bayım? (*KADIN'a dönerek*) Ya siz, bayan?

ERKEK : (*KADIN'a dönerek*) Evet evet, iyi ki anımsattı Bay Garson, çay içer misiniz?

KADIN : Çay? Teşekkür ederim. İçerim.

ERKEK : Bay Garson, iki çay bize.

GARSON : Emredersiniz bayım, şimdi. Kahvemizin bugüne değin en güzel demlenen çayı gelecek size, şimdi. (*Hızla çıkar.*)

ERKEK : (*Kısa bir sessizlikten sonra*) Bayan, açık konuşalım ister misiniz? Açık, kesin, kısa.

KADIN : Evet. Benim de istediğim bu. Ama ben bir şey daha ekleyeyim mi sizin açığınıza, kesininize, kısanıza.

ERKEK : Elbette, bayan.

KADIN : Doğruluk, nasıl bir sonuç hazırlayacaksa hazırlasın... ama söyleyeceklerimiz doğru olsun.

ERKEK : Katılıyorum. Gönülden katılıyorum.

KADIN : Birbirimizden isteyeceğimiz şeyleri söyleyelim. Vereceğimiz, veremeyeceğimiz şeyleri.

ERKEK : Evet, evet. Çok iyi. Katılıyorum.

KADIN : Buyrun.

ERKEK : Rica ederim, siz buyrun.

KADIN : Ama sonra ne arsız kız dersiniz bana. Ne çok isteyen, ne az veren!

ERKEK : Rica ederim bayan, rica ederim. Der miyim ben öyle şeyler!

KADIN : Demeseniz bile düşünürsünüz ya.

ERKEK : Düşünür müyüm ben öyle şeyler!

KADIN : Hayır, rica ederim, rica ederim, siz başlayın önce.

ERKEK : Peki, başlayayım isterseniz... Ben başlayayım isterseniz... (*Kısa bir sessizlik. Mendilini çıkarıp yüzünün, gözünün, ensesinin terini siler.*) Çok zor! Ama çok zor!

KADIN : Şimdiden zorlukları bana yüklemeye kalkışmayacaksınız ya.

ERKEK : Elbette, elbette kalkışmayacağım ama...

KADIN : Öyleyse?

ERKEK : Peki bayan söyleyeyim. (*Kısa bir sessizlik. Gene terini siler.*) Siz başlasanız, olmaz mı?

KADIN : Bakın böyle yaparsanız... Daha işin başında bütün yükü bana yüklemeye kalkarsanız... Tembelliğin tahtına siz oturursanız...

ERKEK : Ama ben bir şey demiyorum ki, sadece söze siz başlasanız diyorum... Konuya siz girseniz diyorum...

KADIN : Daha ilk karşılaşmada sözünüzü geçirmek için bu kadar direnirseniz...

ERKEK : Ama bayan, bu kadar önemli mi benim istediğim? Görüyorsunuz, terliyorum, terlemeseydim...

KADIN : Böyle benlik davası güderseniz...

ERKEK : Nasıl gelecek sözünüzün sonu, merak ediyorum.

KADIN : (*Bir çocuk gibi küskün*) Ben gidiyorum.

(*Çıkmaya davranır.*)

ERKEK : Şey... sahiden gidiyor musunuz?

KADIN : Evet... sahiden... (*Çıkmak üzereyken*)

ERKEK : (*KADIN'a doğru bir iki adım atar. Küçük uyumlu adımlar. Elini havada tutarak*) Durun, durun, durun, durun, bayan!

KADIN : (*Durmuştur.*) Evet, bayım? Söyleyeceğiniz bir şey mi var?

ERKEK : Evet, var. Söyleyeceğim. Terlesem de terlemesem de...

KADIN : (*Dönerek*) Dinliyorum.

ERKEK : Sizden isteyeceğim şeylerin birincisini, doğruluk ilkesine göre, açıkça...

KADIN : Dinliyorum.

ERKEK : Benim için bir kadın nedir biliyor musunuz?

KADIN : Bilmek istiyorum.

ERKEK : Benim için bir kadın... benim için bir kadın, evimin eşyamın... çoluğumun çocuğumun... şuyumun buyumun...

KADIN : Susmayın, yoruyorsunuz beni.

ERKEK : Odumun ocağımın... adımın sanımın...

KADIN : Evet? Söyleyin...

ERKEK : (*Bir solukta*) Bakanı ve koruyanıdır.

KADIN : Nasıl? Anlamadım.

ERKEK : Bakın bayan... sırasıyla başlayalım isterseniz.

KADIN : Evet, evet, sırasıyla...

ERKEK : Evimin eşyamın dedim, değil mi? Ev eşya dediğiniz, yumuşak bir el, bir kadın eli dolaşmazsa üstünde, değerini yitirmeden sürer gider mi sanırsınız? Onun eskisini püsküsünü, tozunu toprağını görecek gene bir kadın gözü değil mi? Her şeyim var bayan...

KADIN : Çok mu o kadar?

ERKEK : Çok ya bayan, yaşımın başımın gereği. Çorba takımlarım, tatlı takımlarım, tuzlu takımlarım, yatak odası, yemek odası, oturma odası takımlarım, hamam takımlarım... Ama hepsi uçup gidiyor elden, bakımsızlık yiyor onları, ilgisizlik yiyor onları.

KADIN : (*Kıkırdayarak güler.*) Yok mu sizin uşağınız, ahçınız, bahçıvanınız... oda hizmetçiniz?

ERKEK : Olmaz olur mu? O kadar değilse de var bir iki adamım.

KADIN : Öyleyse?

ERKEK : Ama aylıklı adam bütün bunlara candan bakar mı sanırsınız? Birimi iki, ikimi üç, üçümü dört, dördümü beş eder mi sanırsınız? Size üzüleceğiniz bir şey söyleyeyim mi? Dahası geçen gün dört çorba kâsesinin, iki yatak çarşafının, bir yastık kılıfının, bir sürahinin, bir tuzluğun, bir hardallığın, bir kürdanlığın, on bir kürdanın, üç saksının, iki askının yerinde yeller estiğini gördüm. Şimdi hiçbiri yok onların. Ne dersiniz bu işe?

KADIN : (*Kıkırdayarak güler.*) Ne diyeyim istiyorsunuz?

ERKEK : Bütün bu çalıp çırpmalara son vereceğinizi söyleyin. Evinizin işini bir düzene sokacağınızı söyleyin. Adamlarıma göz açtırmayacağınızı söyleyin. (*Coşkusu artarak yalvarır gibi*) Bana böyle bir insan gerek bayan. Siz... siz olmayacak mısınız o? Siz olmak istemez misiniz o?

KADIN : Korunmasını dilediğiniz ne var başka?

ERKEK : Söz verin, bütün eşyamın güvenliğini sağlıyor musunuz? Şimdi biraz sizin sayılır onlar ne de olsa?

KADIN : Başka?

ERKEK : Bayan! Çocuklar...

KADIN : Demek... biliyorsunuz doğacaklarını?

ERKEK : Evet, biliyorum. Başka türlüsünü düşünemiyorum. Bu

yeryüzünde bir iz bırakmadan... beni düşünecek, beni konuşacak insanlar bırakmadan...

KADIN : (*Keserek kaygıyla*) Ya beni? Beni düşünmeyecekler, beni konuşmayacaklar mı?

ERKEK : Elbette, elbette. Sizi de.

KADIN : Ne istiyorsunuz çocuklar için?

ERKEK : Bakımlarını ve korunmalarını.

KADIN : Neden?

ERKEK : Zararlı her şeyden. Havadan sudan, tozdan topraktan, yağmurdan güneşten, evden sokaktan, kuduzdan uyuzdan, üşenmekten düşünmekten...

KADIN : Nasıl? Yolu ne bunun?

ERKEK : Eğitim, yolu, bayan. Beden eğitimi ve kafa eğitimi.

KADIN : Bugünü bir yana bırakıyor, geleceğin havalarında uçuyorsunuz.

ERKEK : Yanlış anlamayın beni. Bugünü kurtarmak istiyorum. Geleceği sağlayarak, bugünü kurtarmak istiyorum. (*Bir susuş. Mendiliyle terini kurulayarak*) Öyle de olsa haksız mıyım? Korkuyorum.

KADIN : Neden?

ERKEK : Duyacakları hevesten, tutacakları yönden, girecekleri işten korkuyorum. Hiçbir iş edinmemelerinden korkuyorum. Düşünün bayan...

KADIN : Evet?

ERKEK : Olmayacak işlere merak sardıklarını düşünün. Ağırbaşlı insanlar olacakları yerde, adımı sanımı sürdürecek insanlar olacakları yerde, işimi bıraktığım yerden sürdürecek insanlar olacakları yerde...

KADIN : Eliniz ayağınız boşandı, renginiz uçtu, titriyorsunuz.

ERKEK : Titriyorum, doğru. (*Bir susuş*) Ama bilinir mi? Çocuk dediğiniz kapalı kutu... (*Birden aklına gelmişçesine*) Yazar olacaklarını düşünün...

KADIN : (*Bir kahkaha atar.*) Bu muydu korktuğunuz? Ne olurmuş yazar olurlarsa?

ERKEK : (*Soluk soluğa*) Ya beni yazarlarsa?

KADIN : Aman, çok hoş.

ERKEK : Ressam olduklarını düşünün...

KADIN : Ne olurmuş ressam olurlarsa?

ERKEK : Ya beni çizerlerse?

KADIN : Aman çok hoş, çok hoş.

ERKEK : Oyuncu olduklarını düşünün...

KADIN : Ne olurmuş oyuncu olurlarsa?

ERKEK : Ya beni oynarlarsa?

KADIN : Terliyorsunuz...

ERKEK : (*Mendiliyle terini kurular. Gene coşkuyla*) Evet, evet. Hem de olduğumdan başka türlü. Ya da... ya da... bilmiyorum işte. (*Bir susuş*) Bütün bunların tümüne ne derlerdi...

KADIN : (*Yardım ederek*) Sanatçı.

ERKEK : Evet, evet. Sanatçı. Ben hiç sanatçı görmedim ama, güvenilemeyecek insanlar olduklarını çok duydum. Babalarının diktiği taşın yanına bir taş daha koyacak yerde, babalarının parasıyla haylaz bir ömür tükettiklerini... çok duydum.

KADIN : Bunun çaresini benden mi bekliyorsunuz? Evinizin eşyanızın korunmasıyla birlikte geleceğinizin korunmasını?

ERKEK : Ben de yardım edeceğim boş vaktim olursa.

KADIN : Ama ben...

ERKEK : Evet, bayan?

KADIN : (*Kestirip atar.*) Yapamam bunları.

ERKEK : Neden bayan, neden? Neden yapamazmışsınız?

KADIN : Benim de kendime göre bir yaşayışım, kadınca bir yaşayışım olacak. Vakit bulabilir miyim sanıyorsunuz?

ERKEK : Kadınca yaşayışınız... kadınca işlerinizden önce mi gelecek?

KADIN : (*Gülümseyerek*) Belki de.

ERKEK : Saçınızın eğitimi... çocuklarınızın eğitiminden önce mi gelecek?

KADIN : (*Gülümseyerek*) Belki de.

ERKEK : Yüzünüzün gözünüzün eğitimi... eşyalarımızın eğitiminden önce mi gelecek?

KADIN : Belki de.

ERKEK : (*Yenilgiye uğramış, üzgün*) Yapamayacağımı sanıyorum bayan. Özür dilerim. Ben gidiyorum.

(*Arkasındaki kulis yönünden çıkmaya hazırlanır.*)

KADIN : (*ERKEK'e doğru bir iki adım yönelir. Küçük uyumlu adımlar. Elini havada tutarak*) Durun, durun, durun, durun bay!

ERKEK : (*Olduğu yerde durur.*) Buyrun, bayan?

KADIN : (*ERKEK'e eski yerini göstererek*) Gelin şöyle.

ERKEK : (*Yerine döner.*) Geldim bayan.

(*GARSON hızla koşar gibi girer. Küçük renkli bir torba vardır elinde. Masanın birine bırakıverir.*)

GARSON : Çay geçmiş bayım, özür dilerim bayan. Ama ben başka şeyler getirdim size.

ERKEK : Yaa! Ne getirdiniz Bay Garson?

KADIN : Yaaa! Bay Garson, ne getirdiniz?

GARSON : Bilin bakalım, siz bilin bayan?

KADIN : Kahve mi?

GARSON : Hayır, hayır, bayan. Siz söyleyin, siz söyleyin bayım?

ERKEK : Ih...lamur mu?

GARSON : Hayır, hayır, değil...

KADIN : Gazoz mu?

GARSON : Hayır, hayır.

ERKEK : Şurup mu?

GARSON : Hayır, hayır, hayır.

KADIN : Limonata belki de?

GARSON : Hayır.

ERKEK : Nargile olmasın?

GARSON : İnanın değil.

KADIN : Meyve suyu mu?

GARSON : Hayır.

ERKEK : Lokum mu?

GARSON : Yok bayım, yok.

KADIN : Görüyorsunuz, bilemiyoruz işte.

GARSON : Şenlik kâğıtları getirdim. Kırmızı, yeşil, sarı, mor, mavi, turuncu, kâğıtlar. Palyaçoların elbiselerinden kesilmiş, çağımızın ressamlarının tablolarından çalınmış renklerin kâğıtları. Kâğıtların renkleri. Fişekler... hava fişekleri, su fişekleri, donanma fişekleri, Japon fenerleri, Çin kuşları. Kayık salıncakları, dönmedolaplar, atlıkarıncalar. Tavşanlar, boy boy tavşanlar. Küçük ayılar, ortanca maymunlar.

KADIN : Yazık! Hiçbiri gerekli değil bize artık onların.

ERKEK : (*Şaşırmış*) Ne yapacağız onları?

KADIN : Bilemezsiniz Bay Garson, ne kadar isterdim, ne kadar, ne kadar, ne kadar onların benim olmasını.

ERKEK : Pek de anlamadım bayan... ama her şeyi anlamak mı gerek? (*GARSON'a*) Bay Garson, siz gene çay getirin bize.

GARSON : Emredersiniz bayım, şimdi, kahvemizin bugüne değin demlenen en güzel çayı gelecek size, şimdi.

(*Hızla çıkar.*)

KADIN : (*Kısa bir susuştan sonra*) Ben ne istiyorum, biliyor musunuz?

ERKEK : (*Bir dalgınlıktan uyanır gibi*) Hayır, bayan.

KADIN : Bilmek de istemez misiniz?

ERKEK : İstemez olur muyum?

KADIN : (*Gülümseyerek*) Güzel bir ev!

ERKEK : (*Şaşkın*) Anlamadım?

KADIN : Güzel bir ev, dedim.

ERKEK : Var, bayan! Söylemedim mi size? Bay Garson da söylemedi mi size? (*Kendi kendine*) İşte bu kadar olur elin adamıyla iş görmek. (*KADIN'a*) Güzel bir evim var! Hiçbir şeyim olmasa da bu dünyada, gene de yaşamamı doldurmasıyla övünebileceğim kadar güzel bir evim var.

KADIN : Olabilir.

ERKEK : Olabilir değil, var bayan.

KADIN : Öyle değil. Benim seçeceğim yerde, benim seçeceğim biçimde bir ev.

ERKEK : (*Bir darbe yemişçesine*) Nasıl? Bir başka ev mi demek istiyorsunuz?

KADIN : Evet.

ERKEK : Ama bayan...

KADIN : Sonra, güzel eşyalar.

ERKEK : Var bayan. Söylüyorum ya size. Çok severim eşyayı. Yaşamamın amacıdır onlar, yaşamamın anlamıdır onlar. Çok sevdiğim eşyalarım var.

KADIN : Benim seçeceğim başka güzel eşyalar.

ERKEK : Öyle diyorsunuz ama bayan... öyle diyorsunuz ama... Daha görmeden, daha bilmeden...

KADIN : Sonra... güzel çocuklar.

ERKEK : Söylüyorum ya bayan, çocuksuz yaşamayı anlamam, çocuksuz yapamam, diyorum ya! Başka ne diyorum?

KADIN : Evet ama, öyle değil.

ERKEK : Eeee?

KADIN : Sizin işinizi yürütmekten önce şu yeryüzünü tanıyıp sevmesini bilen çocuklar. Yaşamaktan tat almasını bilen çocuklar.

ERKEK : Yoksa... yoksa... Hayır, hayır bayan, böyle düşünemezsiniz. Düşünemezsiniz böyle.

KADIN : Neden o kadar telaşlandınız? (*Bir susuş*) Ama hepsi güzel olacak. Hepsi daha güzel olacak.

ERKEK : Bayan, şimdi de güzel onlar. Görmediniz ki. Bilmiyorsunuz ki.

KADIN : Ama ben... benimle başlasın istiyorum sizin yaşamınızda güzellik!

ERKEK : Pek de anlamadım. Ama her şeyi anlamak mı gerek? Bayan... şey...

KADIN : Söyleyin... Niye sustunuz?

ERKEK : Şimdi durup dururken...

KADIN : Evet?

ERKEK : İstediğiniz gibi sizin, bütün bunları elden çıkarmak... yerine yenilerini koymak... kafamdaki çocukları da elden çıkarmak... yerine yenilerini koymak... kolay olmayacak... Belki de...

KADIN : Belki de...

ERKEK : Üzülüyorum, üzülüyorum ama, söylemek zorundayım. Yerine getiremeyeceğim istediklerinizi.

KADIN : Öyleyse... ben de gidiyorum.

(*Arkasındaki kulise doğru çıkmaya yönelir.*)

ERKEK : (*KADIN'a doğru bir iki adım atar. Küçük, uyumlu adımlar. Elini havada tutarak*) Durun, durun, durun, durun bayan!

KADIN : (*Olduğu yerde durarak*) Ne var? Bir şey mi söyleyeceksiniz?

ERKEK : Hemen gitmeyin.

KADIN : (*Yarı dönerek*) Ne umuyorsunuz? Anlaşamadığımız açıkça görülmüyor mu?

ERKEK : Açıkça görülse de... gitmeyin.

KADIN : Ne bekliyorsunuz, anlamıyorum?

(*ERKEK'e doğru dönmüştür artık.*)

ERKEK : Gene de konuşabileceğimiz şeyler yok mu?

KADIN : Var mı?

ERKEK : Bir erkeğin kadınsız yaşamasının çorak bir ülkeye benzediğini biliyor musunuz?

KADIN : Siz biliyor musunuz?

ERKEK : Bayan, neden anlamıyorsunuz? Şunu demek istiyorum. İşim, çokluk masa başında yürümez benim. Kokteyllerde, yemeklerde kurarım ağımı, avlarım avımı. (*Küçük kahkahalarla güler.*) Eh, topluluk yaşayışıysa kadınsız olmaz. Anlıyorsunuz ya, kadınla gidince insan daha bir saygı görür, güven görür. Bugün de, şimdi bir öğle yemeğinde bulunmak gerekiyor. Anlaşabilseydik diye düşünmüştüm... birlikte giderdik.

KADIN : (*Kendi kendine, düş içinde*) Kokteyller... yemek çağrıları... bayılırım.

ERKEK : Bir şey mi dediniz bayan?

KADIN : Nerden biliyorsunuz toplum yaşayışını sevdiğimi dedim. Hiç sevmem. Hem ne sanıyorsunuz siz kuzum?.. Doğrusu çok, çok, çok ağırıma gitti.

ERKEK : Ne bayan?

KADIN : Beni böyle kişiliğinizin bir tamamlayıcısı gibi görmeniz.

ERKEK : Bunu da nerden çıkardınız bayan?

KADIN : Belki de işinizin bir tamamlayıcısı gibi görmeniz.

ERKEK : Nasıl da böyle düşünebiliyorsunuz.

KADIN : Öyle, öyle. Bir süs gibi, bir eşya gibi, bir süslü eşya gibi, bir eşyalı süs gibi... Hayır, hayır yapamayacağım.

ERKEK : Beni bütün toplantılarımda, toplum yaşayışımda yalnız mı bırakacaksınız?

KADIN : Siz gidin nereye isterseniz, karışmam size. Ben sinemaya giderim, kitap okurum yatağımda. Ama çok da geç kalmayın, olmaz mı?

ERKEK : Sizsiz gitmeyi düşünemem. Herkes ne der o vakit? O vakit de gecikmeme karışmayın, rica ederim. İki ayağımı bir pabuca sokmayın.

KADIN : O vakit de... ağlamış gözlerle bulursunuz beni yatağımda.

ERKEK : İşime yardım etmiyorsanız engel de olmayın.

KADIN : O vakit de... patlamış gözlerle bulursunuz beni yatağımda.

ERKEK : Yapamayacağım bayan, yapamayacağım.

KADIN : Siz bilirsiniz onu.

ERKEK : (*Arkasındaki kulise doğru yönelerek*) Çok özür dilerim, gidiyorum ben, gidiyorum.

KADIN : (*ERKEK'e doğru bir iki adım atar. Küçük, uyumlu adımlar. Elini uzatır.*) Durun, durun, durun, durun bay!

ERKEK : Durdum bayan.

KADIN : (*ERKEK'e eski yerini göstererek*) Şöyle gelin, şöyle gelin.

ERKEK : (*Eski yerine gelir.*) Geldim bayan.

KADIN : Sizden, daha çok istediğim şeyler var benim.

ERKEK : Ağır şeyler mi? Çok mu?

KADIN : İnsanına göre değişir. Nasıl karşılayacağınızı bilmiyorum. Bana duyduğunuz ilgiye bağlı. Bundan sonra duyacağınız ilgiye bağlı.

ERKEK : Bayan... size sonsuz bir ilgi duyduğumu göstermiyor mu her halim!

KADIN : Anlaşabilmemiz için şimdi söyleyeceklerime de kesin bir evet demeniz gerekiyor.

ERKEK : Neymiş bayan, neymiş?

KADIN : Aileme sonsuz saygı!

ERKEK : Bu da söz konusu olur muymuş bayan, şaşırtıyorsunuz beni. Şimdiden ailenizin bireylerinin tümüne karşı duyduğum sonsuz bir saygının yükü altında duyuyorum kendimi.

KADIN : Ah, çok teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Umarım ki onlardan ayrı oturacağımı düşünmezsiniz.

ERKEK : Onlar mı? Kimler onlar?

KADIN : Babamla annemi saymamı istemezsiniz. Ağırınıza gider biliyorum.

ERKEK : Tabii, tabii.

KADIN : Kardeşlerime de bir diyeceğiniz olmaz sanıyorum.

ERKEK : Kardeşleriniz mi? Kaç tane?

KADIN : İki kayınbiraderiniz, iki de baldızınız olacak.

ERKEK : Yaaa!

KADIN : Babamın babasıyla, annemin annesi yatalak... ama yaşıyor.

ERKEK : Sahi mi?

KADIN : Annemin annesinin babası da yatalak.. ama yaşıyor.

ERKEK : Başka.

KADIN : Babamın babasının annesi de yatalak... ama yaşıyor.

ERKEK : Başka, bayan?

KADIN : Dayım var, benden bir yaş küçük. Kuruntulu, evden hiç çıkmaz.

ERKEK : ... Ama yaşıyor. Başka?

KADIN : Bu kadarız.

ERKEK : Şimdi siz... Anlayamıyorum... Şimdi siz... (*Birdenbire*) Umarım ki bayan bu kadar kalabalık bir aile, hep birlikte oturacağımızı düşünmüyorsunuz.

KADIN : Tabii düşünüyorum. Hangisinden ayırabilirsiniz beni?

ERKEK : Ama nasıl olur bayan, nasıl olur? Bu kadar kalabalık? Bu kadar değişik bir kalabalık?

KADIN : Hiçbirinden ayrılamam. Babamdan, annemden, olmaz. Kardeşlerimden, kız kardeşlerimden hiç olmaz. Yatalak büyükbabamla yatalak büyükannemi nereye bırakabilirim? Düşkünler evine mi, sokaklara mı, çöplüklere mi? Dayımı... durmadan aksıran, öksüren, tüküren, sümküren, tıksıran, sabahlardan akşamlara, akşamlardan sabahlara değin, alt dudağını, üst dudağını, sonra gene alt dudağını, gene üst dudağını yalayan, hindiler gibi düşünen, tavuklar gibi eşinen, bitliler gibi kaşınan peltek dayımı... kimlere bırakabilirim? Köpeklere mi, kurtlara mı, çakallara mı?

ERKEK : Ama bayan, yaşamamızın bir cehennem olacağını düşünün.

KADIN : Onlarsız yaşamak cehennemdir asıl.

ERKEK : Annenizle babanızı anlıyorum. Ama öbürleri? Evet

desem, diyemem ya, kendimi küçük bir hastane açmış sayacağım.

KADIN : Ama ben başka türlü yapamayacağım.

ERKEK : Ben de yapamayacağım. (*Yüreği yanmışçasına*) Olacak şey değil! Olacak şey değil!

KADIN : Öyleyse... ben gidiyorum.

(*Arkasından kulise doğru yönelir.*)

ERKEK : (*KADIN'a doğru bir iki adım atar. Küçük, uyumlu adımlar. Elini havada tutarak*) Durun, durun, durun, durun, bayan!

KADIN : (*Döner, canlı*) Gene ne söyleyeceksiniz?

ERKEK : Bayan! (*Bir susuş*) Söylemeyeceğim... soracağım.

KADIN : (*Meydan okurcasına*) Sorun!

ERKEK : Daha sizi ilk gördüğüm dakikadan beri aklımdan geçen bir soruyu... şey... nasıl sorsam? Benim için çok önemli bir soruyu... (*Kendi kendine*) Bay Garson da yok ki burada yardım etsin. Şey, bayan... şey... (*Birden*) Anladınız değil mi?

KADIN : Hayır.

ERKEK : Haklısınız. Nerden anlayacaksınız? Ama inanın, aykırı bir soru değil bu. Kim olsa sorar. Dayanamaz.

KADIN : Sorun.

ERKEK : Bana kızmayacaksınız ya. Kızsanız da bağışlayacaksınız ya.

KADIN : Evet, evet.

ERKEK : Bakın bayan, sormak istediğim ne, biliyor musunuz? Şey... şimdiye değin... şimdiye değin bir erkek arkadaşınız, bir sevgiliniz oldu mu? Sevdiğiniz bir kişi... sizi seven bir kişi...

KADIN : (*Gereksiz bir soru bulmuştur bunu.*) Evet. (*Bir susuş*) Neden şaştınız?

ERKEK : Şaşmadım. Ağırıma gitti.

KADIN : Neden?

ERKEK : Bakın bayan, ben bilmek isterim. Yaşayışımızı birleştirmeyi düşündüğümüze göre, gizli bir şey kalmasın isterim. Bana anlatın. Kimdi? Nasıl...dı?

KADIN : O kadar mı merak ediyorsunuz?

ERKEK : Evet, evet. Çok.

KADIN : Bir çocukluk... aşkıydı.

(GARSON girer. Elinde iki metreye yakın yükseklikte bir ayaklı merdiven vardır. Sahnenin bir ucuna bırakır.)

GARSON : Ocak geçmiş bayım, özür dilerim, çayı demleyemedim. Özür dilerim bayan, ama bir merdiven getirdim onun yerine.

ERKEK : Merdiven mi? Ne yapacağız onu?

(GARSON, birden KADIN'ın yanına gider, dikkatle yüzünü inceler.)

GARSON : Bayan, ağlıyor musunuz?

KADIN : *(Ağlamasıyla gülmesi birbirine karışmıştır.)* Hayır, gülüyorum.

ERKEK : Ne oluyor, anlayamıyorum.

GARSON : Anlayacaksınız bayım, şimdi anlayacaksınız. *(Sahnenin önüne gelir. Seyircilere)* Bayanlar, baylar! Araya girdiğim için sizden de özür dilerim. Ama ben araya girmeseydim, bir dakika, bilemediniz iki dakika sonra bayan beni çağıracaktı. Oyunun en duygusal yerindeyiz şimdi. Belki de biricik duygusal yerinde.

ERKEK : *(Olduğu yerden)* Ne oluyor Bay Garson, anlayamıyorum, ne oluyor?

GARSON : *(ERKEK'e)* Anlayacaksınız bayım, şimdi anlayacaksınız. *(Seyircilere)* Görüyorsunuz ya, bayan yeni bir yaşamın kapısından adımını atmayı düşündüğü şu sırada kendini birden çok eskilerde buluverdi. Çocukluğunun yeni yeni bittiği, genç kızlığının yeni yeni başladığı günlerde. Gözlerinin çukurunda beliren iki damla yaş bunun için. Şimdi gülseydi, belki de ağlıyorum diyecekti. *(Seyircilerden birine)* Sizin bayan, başınızdan böyle bir şey geçmedi mi? *(Bir susuş)* Geçti mi? Neden şaşıyorsunuz öyleyse? *(Seyircilerden bir başkasına)* Ya siz bayım, böyle bir durumda istemez miydiniz bir iki damla da olsa gözyaşı dökülsün sizin için? *(Başını çevirip KADIN'a bakar.)* Şimdi çok kısa bir süre için de olsa bir genç kızlık aşkını düşüncesinde yaşayacak. Bir genç kızlık, belki de bir çocukluk aşkında bir daha dönemeyeceği bir çevreyi, bir çevrenin insanlarını. Ne mi düşünüyor? Okulunu, evini, okuluyla evini birbirine bağlayan, kışın koyu külrengi, ilkyazda beyaz çiçekler açmış, güze doğruysa kavun turuncusu sokakları. Belki de sıcak bir geceyi düşünüyor. *(Birden KADIN'a yönelir.)* Ne düşünüyorsunuz, bayan?

ERKEK : *(Bu konuşma sırasında iskemlenin birine oturmuş, ayağının birini titretmiştir. Gene olduğu yerden)* Anlayamıyorum Bay Garson, ne oluyor?

GARSON : Şimdi bayım, şimdi. *(KADIN'a)* Ne düşünüyorsunuz, bayan?

KADIN : Bay Garson, yardım eder misiniz bana?

GARSON : Buyrun, bayan.

KADIN : Şimdi gerilerde kalmış birkaç dakikayı bir kez daha yaşamam için bana yardım eder misiniz? Birkaç dakika için o olur musunuz?

GARSON : Elbette bayan, elbette. *(Sahnenin önüne gelir. Seyircilere)* Söylememiş miydim size? Araya girmeseydim o beni çağıracaktı demiş miydim? Şimdi oyun içinde kısacık bir oyun göreceksiniz. Adı... Bayanın ilk aşkı. Belki de son. *(ERKEK'in önüne gider.)* Bayım, sorunuzun en kesin, en canlı karşılığını alacaksınız şimdi.

ERKEK : Hangi sorumun, Bay Garson?

GARSON : Sevdiğiniz bir kişi... sizi seven bir kişi var mıydı diye sormuştunuz ya.

ERKEK : Sahi mi, Bay Garson?

GARSON : Evet, evet, şimdi.

ERKEK : Çok iyi. Öyleyse çok iyi.

GARSON : Oturun yerinizde. Hiç kımıldamayın.

ERKEK : Merak etmeyin, Bay Garson, hiç sesimi çıkarmam.

KADIN : Bay Garson!

GARSON : Buyrun, bayan.

KADIN : O olacak mısınız? O mayıs akşamları, sınavlarıma çalışırken evimizin önünden geçen, aklımın takıldığı çocuk! Ben de o yaşımın kızı olacak mıyım?

GARSON : Elbette, elbette bayan.

KADIN : Evimizin penceresinden gözlerdim ben onu. İyi ama, evimiz nerde?

GARSON : Var, bayan. (*Ayaklı merdiveni bıraktığı yerden alarak sahnenin sağ yanına, öne doğru bir yere yerleştirir.*) İşte eviniz! Çıkıp üstüne oturacaksınız. Kılığınız da o yaşınızın kılığı olmalı! Kısa çoraplarınızla ve önlüğünüzle!

KADIN : Evet, evet, o yaşımın kılığı. (*Şapkasını, tuvaletini çıkarır. Dizlerinin hemen altına kadar çekilmiş kısa çoraplar vardır ayağında, üstünde de siyah ya da lacivert önlük. Saçları ya çok kısa kesilmiştir, ya da iki kısa örgü vardır.*) Nasılım, Bay Garson? O günlerdeki gibi değil miyim?

GARSON : Tıpkı... tıpkı, bayan... (*GARSON palyaço kılığındaysa hemen elbiselerini çıkaracaktır. Siyah pantolon, beyaz gömlekle kalacaktır. Siyah ceket, siyah pantolonla oynuyorsa, ceketini çıkarmakla yetinecektir. Merdiveni göstererek*) Buyurmaz mısınız on beş yaşınızın evine?

KADIN : (*Merdivenin üstüne oturur. Çenesine elini dayar. Belirli bir yere bakar.*) Bu akşam geçmeyecek mi?

GARSON : (*Kulise doğru bağırır.*) Işıkçı! Akşam ışığı!

(*Sahneye gece ışığı verilir. GARSON, sahnenin bir ucuna gider, durur.*)

KADIN : Bu akşam geçmeyecek mi?

GARSON : (*Merdivene doğru bir iki adım atarak, çekingen*) Yok işte, yok. Penceresi karanlık.

KADIN : Dün akşam bu saatte çoktan geçmişti.

GARSON : Dün akşam penceresinde bu saatte ışık yanıyordu.

KADIN : Of, ağlamak istiyorum.

GARSON : Arkadaki odada dersine mi çalışıyor acaba? Belki de uyumuştur.

KADIN : Bu kadar da gecikmek olur mu?

GARSON : Okumaktan beyni sulanacak! Öğretmenlerinin gözüne girip gözünü çıkaracak! Hasta!

KADIN : Eşek! Eşek! Ne olacak, eşek!

GARSON : (*İki elini pantolonunun cebine sokar, ıslık çalarak evlerinin önünden geçermiş gibi yürür.*) Yok işte. (*Dikkatle bakar. Sevinir.*) Işık! Işık yandı, söndü.

KADIN : (*Duyulmamasına dikkat ederek seslenir.*) Sevgilim!

GARSON : Bir saattir nerdesin?

KADIN : Buradayım ben. Bir saattir sen nerdesin?

GARSON : Atma şimdi! Bir saattir köşedeyim.

KADIN : (*Kızmış görünür.*) Ben de penceredeyim!

GARSON : Bırak şimdi onu sen. Bugün nerdeydin?

KADIN : Sssut! (*Arkasına bakar. Yavaşça*) Babam! (*GARSON, hemen uzaklaşarak sahnenin bir köşesine büzülür. Çok kısa bir sessizlik*) Sevgilim! Gelebilirsin. Gölgeymiş gördüğüm.

GARSON : (*Merdivenin yakınına gelir.*) Sen şimdi onu bırak. Bugün nerdeydin?

KADIN : Bugün?... Bugün... bugün... bugün... okuldan çıkar çıkmaz Şen pastaevine gittik. Ordan da Bilim kitabevine uğradım. O üç ciltlik resimli hayvanlar ve bitkiler ansiklopedisi vardı ya, onu aldım.

GARSON : Yanındakiler...

KADIN : (*Keserek*) Çocukluk istemez! Kız arkadaşlarındı.

GARSON : Doğru söylüyorsun ya?

KADIN : Çocukluk istemez! Doğru söylüyorum.

(*Kısa bir sessizlik*)

GARSON : Sınavlara hazır mısın?

KADIN : Nerdee! Tarihi bir kez geçtim, daha iki geçmek ister. Matematikte daha bakmadığım üç türden problem var. Bir fizikten iyiyim. Kimya yarıda. Bak, coğrafya bitti.

GARSON : İnek!

KADIN : Sensin! Sensin! Sensin!

GARSON : Gören söylesin, sen misin, ben mi? Ben daha... Ohooo...

KADIN : Öyle ama, sen bir kafayı vurdun mu...

GARSON : Matrak...istemez!

KADIN : (*Kısa bir susuştan sonra*) Sevgilim!

GARSON : Yavaş! Baban duyacak!

KADIN : Bu gece hava ne güzel.

GARSON : (*Gökyüzüne bakarak*) Yıldızlar... ne sıcak...

KADIN : Beni bir yere götürsene.

GARSON : Haydi atla, hemen. Nereye istersen!

KADIN : Ama bir daha da bu eve hiç getirme. Biliyor musun, ben bu evden bıktım. Annemden, babamdan, kardeşlerimden, büyükannelerimden, büyükbabalarımdan bıktım.

GARSON : Ya şahane dayımdan?

KADIN : Ah şekerim! (*Bir susuş*) Ondan da bıktım.

GARSON : Bu gece gene uyuyamayacağım.

KADIN : Ben de.

GARSON : Ne yapmalı uyumak için?

KADIN : Uyumamak için seni düşüneceğim.

GARSON : Ben de.

KADIN : Kopyacı! Kopyacı! Kopyacı! (*Birden arkasına bakar.*) Ssssut! Babam! (*GARSON hemen gene sahnenin bir köşesine kaçar. Çok kısa bir sessizlikten sonra*) Gelebilirsin! Kediymiş!

GARSON : (*Merdivenin yanına koşarak gelir.*) Ama sen çok oluyorsun artık.

KADIN : Ben seni çok seviyorum artık.

GARSON : Sevgilim, biz hiç ayrılmayacağız, değil mi? Ölünceye değin hiç ayrılmayacağız, değil mi?

KADIN : Öldükten sonra da sevgilim, öldükten sonra da.

GARSON : Yarın parka gidelim mi? Büyük havuzun arkasındaki çınarlı köşkümüze. Sandviçleri ben alacağım, sen çikolata getir. Hayvanlar ve bitkiler ansiklopedisini de getir. Ben okulu şimdiden as...tım.

KADIN : Çikolata gelecek. Hayvanlar ve bitkiler ansiklopedisi gelmeyecek. Benimle ilgilenmektense kitap okumana izin vermiyorum. Ben de okulu şimdiden as...tım.

GARSON : İyi geceler sevgilim, iyi geceler.

KADIN : Nereye?

GARSON : Şöyle geceye doğru gidiyorum.

KADIN : Bensiz mi?

GARSON : Seninle.

KADIN : Yaşa! Yaşa! Yaşa! (*GARSON uzaklaşmak üzere adım atmışken*) Dur, daha gitme! Konuşacaklarımızın onda birini, yüzde birini, binde birini daha konuşmadık.

GARSON : Sevgilim! Sevgilim! Ellinci yıldönümümüzde de öyle diyeceğiz. Konuşacaklarımızın onda birini, yüzde birini, binde birini daha konuşmadık.

KADIN : Söz ver! Söz ver!

GARSON : Neye?

KADIN : Bil bakalım neye? Düşünde beni göreceğine.

GARSON : Sen de düşüme gireceğine söz ver.

KADIN : Söz.

GARSON : Söz.

KADIN : Dur gitme daha. Söyle bakalım şimdi, bugün Şen pastaevinin önünden geçtin mi? Yanında kim vardı? Çabuk, düşünmeden söyle, çabuk!

GARSON : Kaçta?

KADIN : Dört buçukta. (*Birden*) Babam geliyor sevgilim, babam! (*Başını dizlerine doğru kapar, öyle kalır.*)

GARSON : Bu kez doğru. Işık yandı. Hay Allah! (*Hafifçe ıslık çalarak uzaklaşır. Birden değişir, eski davranışını takınır. Sahnenin önüne gelerek seyircilere seslenir. KADIN da bu arada sahnenin bir köşesinde tuvaletini, şapkasını giyecektir.*) İşte sevgili seyirciler, bayanın ilk aşkının öyküsü. Belki de son. Nasıl mı bitti? Öyle ya, neden sürmedi diyorsunuz? Söyleyeyim, okul asmalar birbirini izleyince her şey olduğu gibi babasına iletildi. Babası, görüşüne göre en akıllı davranışı seçti. Oğlanın geleceğinin sallantıda olduğuna, bu gidişle öğrenimini tamamlayamayacağına inandırdı adamcağızı. O da çocuğunu amcasının yanına, bir başka kente gönderdi. Her zaman görülen, olaylardan biri! (*Sahnenin gerisine gider. Kulise doğru seslenir.*) Işıkçı! Gündüz ışığı! (*Sahne aydınlanır. ERKEK'in önüne gelerek*) İşte bayım, sorunuzun karşılığı! Bu kadar ya da daha bunun gibi şeyler.

ERKEK : (*Bitkin*) Bay Garson, merdiveni alın, çay getirin bize. Ben merdiven istememiştim ki sizden.

GARSON : Emredersiniz bayım, şimdi bayım. Merdiven gidecek, çay gelecek. Kahvemizin bugüne değin en güzel demlenen çayı gelecek size şimdi.

(*Merdiveni, palyaço elbisesiyle oynuyorsa elbisesini ya da sadece ceketini alıp çıkar.*)

ERKEK : (*Kısa bir sessizlikten sonra*) Bayan, bir şey sormak istiyorum.

KADIN : Sorun.

ERKEK : Kimdi o?

KADIN : Bir çocukluk... aşkıydı.

ERKEK : Anlıyorum. Demek istiyorsunuz ki... çocukluktu.

KADIN : (*Gülerek*) Olabilir öyle de. (*Bir susuş*) Sizin yaşamınızda böyle bir şey olmadı mı? Yok mu bunun bir benzeri?

ERKEK : Ben çocukluk eder miyim bayan? (*KADIN güler. Bir susuş*) Ama şimdi, hepsi geçip gitti, çocukluk çocuklukta kaldı, değil mi?

KADIN : (*Öyle olmasını isteyerek, umutla*) Evet.

ERKEK : Bayan, bu yaşta, daha sonra orta yaşta, daha daha sonra yaşlılıkta çocukluk çekilir şey değildir. Bunu sizin de bildiğinizi umuyorum. (*Kendi kendine*) Bay Garson duysaydı bu lafımı, beğenirdi!

KADIN : (*Hüzünle*) Çocukluk, çocuklukta kaldı.

ERKEK : (*Coşkuyla*) İşte tam size yakışır bir düşünce! İşte tam size yakışır bir... Deyim bulamıyorum, o kadar beğendim, o kadar beğendim... O kadar olur. (*Çok kısa bir susuş. Birden, bir çıkışla*) Şimdi biz ne yapacağız? Ne düşünüyorsunuz?

KADIN : Ne gibi?

ERKEK : (*Küçük kahkahalarıyla güler.*) Canım, anlıyorsunuz ya. Şey... demek istiyorum. Bay Arabulan başarılı bir iş yaptı mı demek istiyorum?

KADIN : Size göre?

ERKEK : Siz de her şeyi bana bırakıyorsunuz?

KADIN : Siz de bana.

ERKEK : Bayan, işim var diyorum. Konumuzu sürüncemede bırakmadan bitirelim diyorum. Sizse...

KADIN : (*Sitemle*) Bense ne yapıyorum?

ERKEK : Bugün çok önemli bir öğle yemeğinde bulunmam gerektiğini söylememiş miydim size?

KADIN : Buyrun, gidin.

ERKEK : Sahi mi söylüyorsunuz?

KADIN : Evet.

ERKEK : Siz?

KADIN : Ben de burada otururum. Belki de giderim.

ERKEK : Nasıl olur bayan, nasıl olur? Böyle hiçbir sonuç almadan... İyi ya da kötü... Şöyle ya da böyle...

KADIN : Neden öyle diyorsunuz? Gördünüz işte, hiçbir konuda anlaşamadık.

ERKEK : Orası öyle! Hiçbir konuda anlaşamadık.

KADIN : Hangimiz hangimizin dediğine biraz olsun uyduk?

ERKEK : Hiçbirimiz. Ama gene de konuşmamız bitmesin istedik.

KADIN : Hep böyle olur.

ERKEK : Anlaşamadık, anlaşamadık ama, Tanrı inandırsın suç bende değildi.

KADIN : (*Çok acele*) Bende de değildi.

ERKEK : Ben uyumlu konuştum, çünkü anlaşmak için beni zorlayan nedenlerim vardı. Bay Garson'a da söylemiştim.

KADIN : Ben de uyumlu konuştum, çünkü anlaşmak için beni zorlayan nedenlerim vardı. Bay Garson'a da söylemiştim.

ERKEK : Öyleyse bilmiyorum.

KADIN : Bilmiyorum öyleyse.

ERKEK : Şey... Ne yapacağız şimdi?

KADIN : (*Sinirli*) Bana sormayın, bilmiyorum. (*Sahneyi boydan boya adımlar.*) Hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum.

ERKEK : (*KADIN durduktan sonra o da sahneyi adımlar.*) Evet. Çünkü ben çok şey biliyorum. Ben çok şey biliyorum.

KADIN : Yemek saatiniz geliyor.

ERKEK : Gelmiyor, geçiyor.

KADIN : Maşallah! Bunu da mı duyacaktık.

ERKEK : Öyle diyorsunuz ama bayan...

KADIN : Ne diyorum? Bir şey demiyorum!

ERKEK : Çünkü ben tek başıma konuşuyorum!

KADIN : Evet! Öyle! Tek başınıza konuşuyorsunuz!

ERKEK : Siz burada yok musunuz bayan?

KADIN : Evet! Yokum!

ERKEK : Peki, yoksanız...

KADIN : Ne yapacaksınız? Yokum! Yokum! Yokum!

ERKEK : Ben de yokum! Ben de yokum! Ben de yokum! (*Sesinin tonunu gittikçe yükselterek*) Yok! Yok! Yok!

KADIN : Yoksanız? (*Onun da ses tonu gittikçe yükselecektir.*) Yok! Yok! Yok!

ERKEK : Yoksa, yok!

KADIN : Yok, yoksa!

GARSON : Ocak... ne geçmesi sönmüş bayım. Özür dilerim, çaydan umut yok. (*Bir susuş. KADIN'la ERKEK ters ters GARSON'a bakarlar.*) Ama onun yerine ben size...

ERKEK : Ne getirdiniz gene Bay Garson?

GARSON : Mutsuz bir gelecek... Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. Dilim sürçtü, sürçtü dilim... mutlu bir gelecek getirdim.

ERKEK : Yaa!

KADIN : Eğlenmeyin artık bizimle, Bay Garson. Anlaşamadık.

GARSON : (*KADIN'a yönelir.*) Anlaşamadınız mı?

KADIN : Hiçbir konuda anlaşamadık.

GARSON : Konuşulması gereken şeyleri konuştunuz mu?

KADIN : Evet. Hem de uzun uzun.

GARSON : Gene de hiçbir konuda anlaşamadınız, öyle mi?

KADIN : Evet.

GARSON : Bayı isteklerinizin egemenliği altına alamadınız öyle mi?

KADIN : (*Ağzından kaçırır.*) Ne yazık!

GARSON : Bayan, siz tartışma sever misiniz?

KADIN : Bayılırım.

GARSON : Tamam! Anlaşıldı, evleniyorsunuz. Kalıbımı basarım, evleniyorsunuz.

KADIN : Nerden çıkardınız bunu şimdi?

GARSON : Düşünün bayan... Şu yarım saatin içinde birkaç konuda anlaşmak istediniz, anlaşamadınız. Bu ne demek biliyor musunuz? Bütün bir ömür sonsuz tartışmaların kapısı size açık demek. Bütün bir ömür sürecek tartışmanın tadından kendinizi yoksun bırakmak ister misiniz? Üstelik sonunda... ama belki en sonunda, yenilgiye uğrayacak olanın da siz olmayacağınızı biliyorsunuz.

KADIN : Evet ama, Bay Garson, onu pek sevdiğimi de söyleyemem.

GARSON : Çaba göstermeyi... çaba göstererek bir şeyi yenmeyi sever misiniz?

KADIN : Evet, bayılırım.

GARSON : Düşünün bayan, düşünün... şimdi onu sevseydiniz ömrünüz boyunca çaba göstermek için hiçbir konunuz olmayacaktı. Ama şimdi öyle mi? Bütün bir ömür onu sevmek için çaba gösterecek... belki de sonunda kendinizi yeneceksiniz. Bu tattan kendinizi yoksun bırakmak ister misiniz?

KADIN : Ne diyeyim, bilmiyorum ki? Kafamı allak bullak ettiniz...

GARSON : Sonra, bir şey daha sorayım size. Bugün buraya geleceğinizi arkadaşlarınız biliyorlar mıydı?

KADIN : Biliyorlardı.

GARSON : Bilmeyeni var mıydı? Bu kentte olmayanlar sayılmaz. Doğru söyleyin ama, doğru söyleyin.

KADIN : Yoktu.

GARSON : Şimdi onların hepsi sizi düşünüyor, bayan! Altıncı duygularının, yedinci güçlerinin, sekizinci elektromanyetik gözlemlerinin televizyonunda sizi izliyorlar. Yarışta bir at gibisiniz şimdi, yarışta bir at tıpkı. Başarısızlığınızı görsünler, duysunlar ister misiniz?

KADIN : Bay Garson...

GARSON : Hayır, hayır... söylemeyin bir şey... düşünün... Ben şimdi geliyorum. (*ERKEK'in yanına koşarak gider.*) Bayım!

ERKEK : Anlaşamadık, Bay Garson.

GARSON : Anlaşamamak ne demek, bayım?

ERKEK : Anlaşamamak demek.

GARSON : Şimdi anlaşamadık demek istiyorsunuz, değil mi?

ERKEK : Evet, yarım saattir konuşuyoruz, çok zorlu.

GARSON : Peki, söyleyin bana bayım, yarım saatte anlaşamamak, anlaşma umudunu tüm kaldırır mı ortadan? Bu

yarım saatlik süreyi uzatacak, bütün bir ömre yayacaksınız. Umut kesilmez!

ERKEK : Anlamıyorum?

GARSON : Çok açık. Anlaştığınız için evlenmeyeceksiniz. Anlaşmak için evleneceksiniz.

ERKEK : Yaaa! Bakın, bu da bir düşünce!

GARSON : Bir düşüncedir, bayım.

ERKEK : Ama Bay Garson...

GARSON : Evet, bayım?

ERKEK : Ben onu pek de sevmedim. Aşkın titremesini duymadım yüreğimde.

GARSON : Belki duydunuz da tanımadınız... Ne biliyorsunuz? Hem sonra... sahiden duymadınızsa hemen evlenmeniz gerekiyor.

ERKEK : Yaa! Neden?

GARSON : Şunun için, bayım. Ne olur ne olmaz, hiç belli olmaz, bakarsınız yüreğinizde aşkın titremesini duyduğunuz bir kadınla evlenivermişsiniz... Siz rahatınızı sevmez misiniz bayım... sağlığınızı sevmez misiniz bayım... işinizi sevmez misiniz bayım? Yapmayın bayım... Bayanla evlenmeniz bütün bu durumlardan koruyacak sizi.

ERKEK : (*Kaygıyla*) Korunmam gerek... Yemeğe de bekliyorlar...

GARSON : Düşünün, karar vermiş insanların rahatlığıyla yiyeceğiniz bir öğle yemeği... Belki de birlikte gideceksiniz.

ERKEK : Evet, bekliyorlar. Biliyor musunuz, belki de şimdi beni orada, karımla birlikte bekliyorlar. Üç ortaklığın da yönetim kurulu üyeleri, başkanları, yazmanları, saymanları, ortakları, ortaklarının ortakları, yeraltı yerüstü, sualtı suüstü uzmanları, karıları, kızları, kız kardeşleri, anaları, oğulları.

GARSON : (*Saatine bakarak*) Evet bayım, ne iyi biliyorsunuz, şimdi sizi bekliyorlar. Şimdi sizi konuşuyorlar. Sizin başarılarınızı, bayanın enini boyunu, gözünü kaşını, pudrasını boyasını, giyimini kuşamını konuşuyorlar, şimdi.

ERKEK : (*Coşkuyla*) Evet, konuşuluyoruz! Ben duyar gibiyim Bay Garson, siz de duyuyor musunuz?

GARSON : Duyuyorum, bayım.

ERKEK : Çok heyecanlılar, değil mi?

GARSON : Çok heyecanlılar, bayım.

ERKEK : Biraz da kıskanıyorlar, değil mi?

GARSON : Kıskanıyorlar, bayım.

ERKEK : Biraz da imreniyorlar, değil mi?

GARSON : İmreniyorlar, bayım.

ERKEK : Biraz da özeniyorlar, değil mi?

GARSON : Özeniyorlar, bayım.

ERKEK : Saygı da duyuyorlar, değil mi?

GARSON : Bütün masa... tabaklar, çatallar, kaşıklar, bıçaklar, çanaklar, çömlekler, havuçlar, turplar, soğanlar, salatalar saygı duruşunda bayım. Mor lahanalar, sarmısaklı taratorlar, beyaz peynirler...

ERKEK : Hemen gitmeliyim, gitmeliyiz hemen.

GARSON : Yaşayın bayım! Kimse beklemese de ben biliyordum böyle olacağını... Bulutların dağılıp güneşin doğacağını... Böyle birden karar vererek büyük adam kişiliğinizi tartışmasız ortaya koyacağınızı biliyordum. Tamam değil mi bayım? Oldu, değil mi bayım? Bitti, değil mi bayım? Açıklayayım artık, değil mi?

(*Hızla kahvenin kapısına doğru yürür.*)

ERKEK : Bay Garson, neyi açıklıyorsunuz?

GARSON : (*Olduğu yerde durur. Dönerek*) Töreni!

ERKEK : Kime?

GARSON : Halka!

ERKEK : Evet, evet ama...

GARSON : Herkes çok merak ediyor. (*Dışarıya bakarak*) Yolların iki yanına, ta aşağıdaki çayırlara, doruklara, yamaçlara birikmişler, bekliyorlar.

ERKEK : İyi ama, biraz daha bekleyemezler mi?

GARSON : Hayır. Uğultuları geliyor, iniltileri geliyor, sızıltıları geliyor. Kucaklarındaki çocukların çişi geliyor. Biraz daha bekletirseniz meraktan patlayacaklar.

ERKEK : Bay Garson! Bay Garson!

GARSON : (*Bir sıçrayışta KADIN'ın yanına giderek*) Buyrun bayan?

KADIN : Düşündüm ben, öyle sanıyorum ki hayal kırıklığına uğratamayacağım arkadaşlarımı.

GARSON : Benim de beklediğim buydu sizden bayan. Aldığınız eğitimden, gördüğünüz öğrenimden, katkısız usunuzdan, sağduyunuzdan! Siz insanları kıramazsınız, bayan.

KADIN : Yürekleri titrerdi onların benim mutluluğum için.

GARSON : Sizi ne kadar çok sever onlar!

KADIN : Arkadaşlarım... sevmez olur mu? Benim mutluluğumun toprağında açar onların gülleri. Beni bilmeyerek de olsa üzecek bir erkek için cinayetler bile tasarlayabilirler.

GARSON : Yaşasın bayan yaşasın, kıskançlığı sözlüklerden bile silmiş sizin bu arkadaşlarınız! Ne olursunuz, verin adreslerini bana, kutlayayım onları!

ERKEK : Bay Garson! Biraz gelir misiniz?

GARSON : (*Bir sıçrayışta ERKEK'in yanına gider.*) Buyrun, bayım?

ERKEK : Öyle diyorsunuz ama...

GARSON : Tamam! Öyle, bayım.

ERKEK : Benim evet demem yetecek mi bu işe? (*Kaygıyla*) O... o ne diyecek bakalım?

KADIN : Bay Garson! Bay Garson!

GARSON : (*Bir sıçrayışta KADIN'ın yanına gider.*) Buyrun bayan, buyrun?

KADIN : Benim evet dememle bitecek mi bu iş?

GARSON : Neden bitmeyecekmiş?

KADIN : Ya o... o ne diyecek bakalım?

GARSON : Sorduğunuz şu soruya bakın! Sizin gibi bir kadına ha-

yır diyebilecek bir erkeği düşünebiliyor musunuz?

KADIN : Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! Ama gene de bir kez ağzından...

GARSON : Bana inanmıyor musunuz?

KADIN : Sonsuz inanıyorum. (*Bir susuş*) Teşekkür ederim.

ERKEK : Bir dakika, Bay Garson!

GARSON : (*ERKEK'in yanına gelir.*) Bayım?

ERKEK : Karışıyor mu işler? Sarpa mı sarıyor?

GARSON : Bayan, şu yeryüzünde sizden başka kimseyle evlenemeyeceğini düşünüyor. Siz hayır derseniz, ömrünce evlenmemeyi düşünüyor.

ERKEK : Öyle mi dedi size?

GARSON : Evet, bayım. Şimdi, gözyaşları arasında! Bir kadının böyle bir şeyi söyleyebilmesinin ne demek olduğunu düşünebiliyor musunuz? Ah bayım, çok korkunçsunuz, ne kadar işlemişsiniz kıza!

ERKEK : Benim hep öyle olduğumu söylerlerdi de bir türlü inanmazdım.

GARSON : Ah, yok mu sizin bu alçakgönüllülüğünüz! Hemen sarıveriyor insanı, bir daha çözülmemecesine bağlıyor.

ERKEK : Bir şey... bir şey daha sormak istiyorum size?

GARSON : Buyrun bayım, rica ederim...

ERKEK : Şimdi... yemeğe gideceksek...

GARSON : Evet, bayım?

ERKEK : Gitmeden önce bir berbere, bir giyimevine, bir kuyumcuya uğrayabilir miyiz ayaküstü? Yakışık alır mı, Bay Garson? Vaktimiz de olur mu bilmiyorum? Düşünün ki... düşünün ki, orada herkes merakla bekliyor bizi. Sonra düşünün ki... düşünün ki...

GARSON : Düşünüyorum bayım, düşünüyorum.

ERKEK : Bir erkek, karısının saçıyla başıyla, giyimiyle kuşamıyla, yüzüğüyle küpesiyle yücelir biraz da.

GARSON : Biraz da öyledir, bayım.

ERKEK : Biraz mı? Pek çok.

GARSON : Pek çok, bayım.

ERKEK : Bir erkek, bayramda seyranda, dinlenme günlerinde, karısını öteye beriye götürmesiyle yücelir biraz da.

GARSON : Biraz da öyledir, bayım.

ERKEK : Biraz mı? Pek çok.

GARSON : Pek çok. Pek çok.

ERKEK : (*Kesik kahkahalarla güler.*) Bir erkeğin iş alanında ne kadar güvenilir olduğunun şaşmaz aynasıdır karısının kılığı.

GARSON : Aynanızı iyice ovun bayım, hohlayıp hohlayıp ovun aynanızı, pırıl pırıl parlasın güneşte.

ERKEK : Başka türlü yapacağımı mı sanıyorsunuz? Benden başka türlüsünü mü bekliyorsunuz?

KADIN : Bir dakika! Bir dakika!

GARSON : (*KADIN'ın yanına seğirtir.*) Bayan?

ERKEK : Bay Garson!

GARSON : (*ERKEK'in yanına gelir.*) Bayım?

ERKEK : Bay Garson, rica ediyorum.

GARSON : (*Gene KADIN'ın yanına giderek*) Özür dilerim, bayım. (*KADIN'a*) Geliyorum, bayan.

KADIN : Ne diyor? Caydı mı?

GARSON : Hayır, bayan, hayır...

ERKEK : Bay Garson, bakar mısınız?...

GARSON : (*KADIN'a*) Özür dilerim bayan, özür dilerim... (*ERKEK'in yanına giderek*) Buyrun, bayım? Dileğiniz, bayım?

ERKEK : Değiştirdi mi düşüncesini?

GARSON : Hayır, hayır. Öyle bağlı ki size yürekten, bu duygusunu yağmurun da, güneşin de işlemeyeceği sarp kayalara benzetebilirsiniz. (*Bir susuş*) Açıklayayım mı artık?

ERKEK : Açıklayın, evet.

GARSON : (*KADIN'ın yanına giderek*) Açıklıyorum, bayan.

KADIN : Neyi?

GARSON : Kararınızı...Töreni...

KADIN : Hemen mi?

GARSON : Evet, şimdi hemen. Mutluluklarını mutluluğunuzda gören, kulakları kirişte sizden bir haber bekleyen, çekememezlik nedir bilmeyen bunca arkadaşınızın, konu komşunuzun yüreklerine su serpmek gerek.

KADIN : Açıklayın, Bay Garson!

GARSON : (*Sahnenin arkasına doğru giderek, bağırır.*) Hey! Kim var orda? Düğün Marşı'nı çalar mısınız? (*Bir sessizlik*) Düğün Marşı! (*Kısa bir sessizlik*) Ne bekliyorsunuz? Ben bandı hazırlamıştım, çalsanıza! (*Kısa bir sessizlikten sonra Düğün Marşı'yla ilgili olmayan, karmakarışık, parazitli bir müzik duyulur. Ya da Chopin'in Cenaze Marşı. Yönetmenin dileğine bırakılmıştır. Cenaze Marşı çalınacaksa GARSON'da müziğe uyan bir yürüyüş. Sonra birden durumu anlar anlamaz döner, olanca gücüyle bağırır.*) Ahmaklar! O değil! O değil! (*Müzik kesilmez, gene bağırır.*) Kesin şunu, be! Budalalar, kesin şunu! (*Müzik kesilir. Kısa bir sessizlik. Düğün Marşı duyulur. GARSON'da müziğe uygun bir yürüyüş. KADIN'la ERKEK taş kesilmiş dinlerler. GARSON, ikisine sırayla ayrı ayrı ellerini uzatarak*) Bayan! (*Bir susuş*) Bayım!

(*Önce KADIN, sonra ERKEK küçük, uyumlu adımlarla büyülenmiş gibi GARSON'un yanına giderler. GARSON ikisinin ellerini birbirine tutuşturur. KADIN hemen ERKEK'in koluna girer. ERKEK'in elinde çiçek demeti, KADIN'ın elinde şemsiyesi küçük adımlarla sahnede dönerler. GARSON, bu arada masalardan birinde duran torbadan şenlik kâğıtlarını, şeritleri onların çevrelerinde dönerek üstlerine savurup atar. Müzik durur.*)

GARSON : Mutluluklar, bayan! İyi gelecekler, bayım!

KADIN : Teşekkür ederim, Bay Garson!

ERKEK : Teşekkür ederim, Bay Garson!

KADIN : Çok teşekkür ederiz, Bay Garson!

ERKEK : Çok çok teşekkür ederiz, Bay Garson!

GARSON : Rica ederim, bayan. Rica ederim, bayım.

KADIN : Ama çok teşekkür ederiz, Bay Garson! Ama nasıl, nasıl ama, işte öyle, öyle işte, çok çok teşekkür!

ERKEK : Çok teşekkür, Bay Garson! Çok teşekkür, çok teşekkür, çok teşekkür. Nasıl, nasıl, nasıl çok teşekkür!

KADIN : Ama nasıl, Bay Garson! Nasıl, nasıl, nasıl çok teşekkür. İşte öyle, öyle, öyle işte. Ama nasıl, nasıl ama... Çok teşekkürler! Çok teşekkürler! Teşekkürler çok! Teşekkürler çok! Teşekkürler çok!

ERKEK : Çok teşekkürler, Bay Garson! Çok teşekkürler! Teşekkürler çok! Teşekkürler çok! Teşekkürler çok!

KADIN : Çok, çok, çok! Ama nasıl, nasıl ama... Çok, pek çok, çok pek...

ERKEK : İşte öyle, öyle işte. Teşekkürler pek çok! Teşekkürler pek çok! Teşekkürler pek çok!

KADIN : Pek çok, pek çok, pek çok! Çok pek, çok pek, çok pek!

ERKEK : Evet, evet, pek çok, pek çok, pek çok!

(*Bu teşekkür sağnağı sırasında GARSON, kendini bu teşekkürlerden kurtarmak isteyecek, elleri kollarıyla işaretler yapacak, arada sırada duyulur duyulmaz bir sesle, rica ederim, rica ederim diyecektir. Ama GARSON'un sesi KADIN'la ERKEK'in sesleri arasında boğulup kalacaktır.*)

GARSON : Rica ederim! Rica ederim! Ben ne yaptım ki?

KADIN : Öyle demeyin ama, çok teşekkür ederiz, demeyin öyle.

ERKEK : Çok teşekkür ederiz, çok, pek çok.

GARSON : (*Sahnenin arkasına bakar dikkatle.*) Geliyor! Evet bayan, geliyor! Geliyor bayım!

KADIN : Ne geliyor, ne?

ERKEK : Gelen ne, Bay Garson?

GARSON : Motosikletli postacı! (*Motosiklet sesi duyulmayacaktır.*)

Kutlama kartları, kutlama mektupları, kutlama telgrafları!

KADIN : (*Bir çığlık atar.*) Ah, ne güzel!

ERKEK : Demedim miydim herkesin beklediği bir şeydi bu diye!

GARSON : Bir dakika! Bir dakika! Alıp geleyim.

(*Hızla çıkar.*)

ERKEK : Herkes bizimle ilgileniyor! Herkes bizi düşünüyor!

KADIN : Aman, ne güzel!

ERKEK : Acele de etmeliyiz! Bekliyorlar.

KADIN : Şimdi bizi bir masanın çevresinde bekleyen insanlar var, değil mi?

ERKEK : Evet, bayan.

KADIN : Aralarında bizi konuşuyorlar, değil mi?

ERKEK : Birbirimize ne kadar yakıştığımızı, ne kadar yakışacağımızı...

(*GARSON, elinde bir tomar zarfla girer.*)

GARSON : İşte bayan, işte bayım, bir yığın kutlama kartı, telgrafı!

(*Ayağı takılır, zarf tomarı düşer, dağılır öteye beriye.*)

KADIN : Ah!

ERKEK : Zararı yok. Zararı yok.

(*Bu sahnede KADIN'la ERKEK zarfları eğilerek teker teker yerden alacaklar, önemli bulduklarını okurken, küçük, uyumlu adımlarla sahnede yuvarlaklar çizecekler, telgrafları başlarının üstünde havaya kaldırarak seyirciye gösterecekler, sonra atacaklardır. Önemli bulmadıklarını ise okuyup hemen atacaklardır.*)

KADIN : Ne kadar çok!

ERKEK : Önemimize göre o kadar da değil.

KADIN : Gene de çok.

ERKEK : Evet, çok.

KADIN : (*Yerden bir zarfı alır, coşkuyla açar.*) Annemden! Annemden! Babamın da imzası var köşesinde. (*Kâğıdı tersine çevirir.*) Kardeşlerimin de! (*ERKEK'e verir.*) Alın, bakın.

ERKEK : (*Okuyarak*) Evet, evet. Mutluluklar, ölümünüze değin, ölümünüzden sonra da mutluluklar.

KADIN : Ne güzel!

ERKEK : (*Elindeki kâğıdı atar, yerden bir başkasını alır.*) Genel ortaklıktan. (*KADIN'a*) Alın, bakın.

KADIN : (*Okuyarak*) Evet, evet. Başarılar, doğduktan sonra, doğmadan önce de başarılar.

(*Kâğıdı atar.*)

ERKEK : Tahta eşyacılar birliğinden!

KADIN : Terzimden! (*Elbisesine bakarak*) Bu tuvaleti o dikmişti.

ERKEK : Bu sizin, bakın.

(*KADIN'a verir.*)

KADIN : (*Kâğıdı alarak*) İlkokuldaki öğretmenimden.

ERKEK : Madencilerden.

KADIN : Sucudardan. (*ERKEK'e*) Alın, sizin.

ERKEK : Eski bir arkadaş olmalı, tanıyamadım.

KADIN : Yapı ortaklığından. (*ERKEK'e*) Sizin.

ERKEK : Çantacınızdan. (*KADIN'a*) Sizin.

KADIN : Arkadaşlarımdan! Arkadaşlarımdan! Toplanıp birlikte telgraf çekmişler. Ah, gözyaşı lekeleri var üstünde. Ağlamışlar! (*ERKEK'e*) Bakın.

ERKEK : Nasıl olur, telgrafla gözyaşlarının lekesini göndermezler ki, bayan.

KADIN : Göndermişler işte. (*Yerden bir zarf alarak*) Dayımdan... dayımdan...

ERKEK : Eski bir arkadaş olmalı, tanıyamadım.

KADIN : Hiii, kedimden...

ERKEK : Kedinizden mi?

KADIN : Evet, evet, kedimden...

ERKEK : Her akşam yemek yediğim lokantanın garsonundan.

KADIN : Büyükannelerimden, büyükbabalarımdan.

ERKEK : Tütün alıcılarından.

KADIN : Hii, odamın penceresindeki pembe sardunyadan... pembe sardunyadan... Bay Garson, pembe sardunyadan...

GARSON : Yaşasın sardunyalar!

ERKEK : Berberinizden. (*KADIN'a*) Sizin.

KADIN : Bütün komşulardan. Toplanıp birlikte yazmışlar.

ERKEK : Bayan, rica ederim şuna bakın...

KADIN : Kimden? Kimden?

ERKEK : Belediye başkanından.

KADIN : Hiii, belediye başkanından!

ERKEK : Bayan, rica ederim, şuna da bakın...

KADIN : Kimden? Kimden?

ERKEK : Geçmişteki belediye başkanından.

KADIN : Hiii, geçmişteki belediye başkanından!

ERKEK : Bayan, rica ederim, bakın şuna da.

KADIN : Kimden o da?

ERKEK : Gelecekteki belediye başkanından.

KADIN : Hiii, gelecekteki belediye başkanından!

ERKEK : Eski bir arkadaştan olmalı, tanıyamadım.

KADIN : (*ERKEK'e*) Sizin. Havagazı fırınları satış ortaklığından.

ERKEK : (*KADIN'a*) Sizin. Sütçünüzden.

KADIN : Aynamdan Bay Garson, yatak odamdaki aynamdan!

GARSON : Sizi hiç unutmayacak genç kızlığınızın aynasından.

ERKEK : Gömlekçimden.

KADIN : Sabah serinliklerinden Bay Garson!

GARSON : Yaşasın sabahları kapınızdan çıkar çıkmaz yüzünüze çarpan serinlik!

ERKEK : O kadar çok ki. (*Saatine bakar.*) Bayan, biliyor musunuz, biz gecikebiliriz.

KADIN : Hepsini okumayacak mıyız?

ERKEK : O kadar çok ki, hepsini okursak gecikebiliriz. Sonra... yemek sadece bir yemek değildir. Yemek de bir iştir. Tüketim işi, indirim işi, sindirim işi... Sonra konuşacağımız şeyler, yiyeceğimiz şeylerden de önemli. Sonra... siz de biliyorsunuz ya Bay Garson, uğrayacağımız bir iki yer var.

GARSON : Evet, evet, bayım.

KADIN : Bırakalım isterseniz...

ERKEK : Siz de isterseniz...

KADIN : (*Aklı telgraflarda, kartlarda kalmıştır.*) Peki, siz bilirsiniz.

ERKEK : Bay Garson!

GARSON : Bayım!

ERKEK : Teşekkürler. Gidiyoruz. (*Çiçeğini alır. Arkası seyirciye dönük, kapıya yönelmiş durur. Gergin bir yay, çıkışını yapmak için işaret tabancasının sesini bekleyen bir koşucu gibidir.*) Haydi, bayan!

KADIN : (*Sahnenin öbür ucunda bir yerde, GARSON'a*) Bay Garson, bir daha göremeyecek miyiz birbirimizi?

GARSON : Neden, bayan? Dünya, ülkeler, kentler o kadar küçük ki, bayan!

KADIN : Bir daha göremeyecek miyim sizi?

GARSON : Düşünürseniz mutluluk duyarım bayan. Görmek demektir düşünmek de.

ERKEK : (*Olduğu yerden kımıldamadan*) Gecikiyoruz bayan!

KADIN : (*Aldırmaz.*) Bay Garson, yaz kış, ilkyaz güz, sabah akşam, gündüz gece burada mısınız?

GARSON : Evet, bayan. Daha da çok.

KADIN : Ta aşağıda, yamaçta, bir gün benim yokuşu tırmandığımı görürseniz ne düşünürsünüz?

GARSON : Düşünmeye vakit bulamam, bayan.

ERKEK : (*Olduğu yerden, kımıldamadan*) Gecikiyoruz bayan, gecikiyoruz. Masada oturmuş bekliyorlar bizi.

KADIN : (*Aldırmaz.*) Bay Garson, kimsiniz siz? Hiç yabancı gelmiyorsunuz bana.

GARSON : Sardunyalarınız... Biraz da kediniz.

KADIN : Ben de öyle düşündüm.

GARSON : Öyle düşünmeniz!

ERKEK : (*Olduğu yerden kımıldamadan*) Bayan rica ederim... iş özür kaldırmaz...

KADIN : (*Aldırmaz.*) Beni anlıyorsunuz değil mi?

GARSON : İki dakika öncesine kadar evet. Ama şimdi hayır bayan.

KADIN : Çok acı çekiyorum!

GARSON : Beni ilgilendirmez bayan.

KADIN : (*Birden sevinmiştir.*) Kızıyorsunuz... Bana kızıyorsunuz... Çok iyi... Buydu istediğim...

ERKEK : (*Olduğu yerden kımıldamadan*) Bayan, gitmeyecek miyiz daha?

KADIN : (*İsteksiz*) Gidiyoruz. Gidiyoruz. (*GARSON'a*) Kim bilir ne güzeldir külrengi sabahlarda bu kahvede sessizlik! (*Bir susuş*) Hoşça kalın. (*ERKEK'in yanına gider.*) Gidiyoruz.

ERKEK : (*İlk olarak duruşunu bozar.*) Teşekkürler, Bay Garson! İyi günler!

GARSON : Güle güle, bayım.

KADIN : (*GARSON'un yüzüne bir süre baktıktan sonra*) İyi günler size.

GARSON : Güle güle, bayan.

(KADIN, ERKEK'in koluna girer. Gene Düğün Marşı. Çevrelerinde insanlar varmış gibi sağlarına sollarına selamlar vererek, el sallayarak çıkarlar. Müzik durur.)

GARSON : (*Arkalarından bakarak*) Gittiler.

(Bir sessizlik. GARSON bu sırada bir tüyle masaların, iskemlelerin tozunu alır, uyumlu adımlar, küçücük sıçramalarla. Sonra birden, tüyü atar, hızla sahnenin önüne gelir.)

GARSON : (*Seyircilere*) Evet sevgili seyirciler, gittiler. Oyunumuz da burada bitti. Şimdi siz de gideceksiniz. Geldiğiniz gibi her biriniz ayrı ayrı yollardan gideceksiniz. Taşıt araçlarına koşuştuğunuzu ya da kalabalık bir caddede insanları yararak... tenha sokaklarda bir başınıza yürüdüğünüzü görür gibi oluyorum. Bir zili çaldığınızı, bir evin anahtarla kapısını açtığınızı, bir lokantaya, bir kahveye girdiğinizi görür gibi oluyorum. Biraz da beni düşündüğünüzü, beni konuştuğunuzu, beni tartıştığınızı... Biraz da...

İki elini iki yana doğru, bilmiyorum anlamına açar.